

EUCHARISTICKÉ JISKRY

I. DÍL

6.–8. TISÍC

Jediný autorisovaný český překlad z italského originálu

IMPRIMATUR

Nr. 6434

Olomucii, die 12. Maii 1927

Josephus Vyvlečka

Praeses a. e. Consistorii

PŘEDMLUVA SPISOVATELE

Přede dvěma lety počal jsem vydávati měsíčně tyto „Jiskry“ v naději, že způsobí něco dobrého; zároveň jsem se však obával, že se na ně brzy zapomené. Protože jejich osud závisel zcela na milosti svátostného Ježíše a jeho požehnání, dostalo se jim přijetí, jež přesahovalo všeliké očekávání: byloť rozšířeno hned v prvních měsících přes 200.000 výtisků.

Abych vyhověl přání mnohých, kteří chtěli míti tyto listy pohromadě, vydávám je nyní v knižní úpravě. Doufám, že budou v této pohodlnější formě přijaty stejně blahovolně jako po prvé.

Snad někdo podotkne, že jsou „Jiskry“ příliš citové. Je to úmyslné. Jsouť určeny především duším, jež přicházejí k Ježíši spíše s citem nežli s rozumem. Proto se mi zdálo lepší přispěti srdcím nežli unavovati rozum. Nebude mně jistě nikdo zazlívati, že chci při-

váděti duše k božské Eucharistii pomocí citu.

Kdybych nedocílil jiného, nežli že přivedu aspoň na okamžik několik srdcí blíže ke svatostánku a vzbudím v nich, třeba jen přechodně, jiskru lásky k Ježíši, bude to pro mne dostatečnou odměnou i zadostučiněním a pro čtenáře velikým ziskem.

Kéž žehná Ježíš dále dobrému úmyslu i nepatrné námaze, již „Jiskry“ vyžadovaly; kéž způsobí božský Zajatec, aby se duše, které je budou čísti, vznítily svatým ohněm božské lásky!

\\

A JÁ NA TO NEMYSLÍM

Jsem tu zcela samotný . . . zcela zaujat svými pracemi . . . poněkud sklíčen . . .
A Ježíš na mne patří ze svatostánku.

Řekl jsem mu dnes ráno po sv. přijímání, že chci býti zcela jeho, a on se na mne pln lásky pousmál. Nyní je však má mysl již vzdálena . . . vzdálena od něho. Proč s ním tak jedním?

Ubohý Ježíš! Myslí neustále na mne, a já na něho tak málo!

Jeho zrak proniká dvířky svatostánku, vpíjí se do mé duše, zkoumá každou myšlenku a záchvěv mého srdce, neujde mu žádný z mých úkonů . . . žádná z mých chyb. Ach, kolik bídy tu vidí!

A přece jest Ježíš tak nekonečně dobrý, že patří stále na mne v naději, že snad nalezne některou myšlenku, jež směřuje k němu, aspoň jedinou myšlenku! . . . I s tak málem by se spokojil můj dobrý Ježíš.

Však nechávám jej na toto málo če-

kati celé dlouhé hodiny . . . ba, často celý den . . .

Myslím raději na věci, jež lichotí mé sebelásce, poskvřňují mého ducha a ruší mé srdce, na věci, které rozptýlí i tu trochu sladké vůně, která mi zbyla od sv. přijímání . . . Snad by mi Pán pověděl něco potěšitelného, ale protože mé myšlenky směřují jinam, mlčí.

Jak ubohá je duše, která neslyší svého Ježíše!

Kterak je možno býti neustále tak roztržit!

Ó mé ubohé srdce, tys vinno, ty ho nemiluješ.

*** * ***

Ježíš dlí ve svatostánku a je tam zcela pro mne. Jest zcela, zcela můj. Neponechává si ani jedině krůpěje své Krve, ani jediného atomu svého Těla, ani jedině schopnosti své Duše, ani jedině dokonalosti svého Božství.

Jsem-li obtížen vinou, je zde, aby ji obmyl.

Jsem-li sláb a hladov, je zde, aby mne živil a sílil.

Je-li můj duch dosud podroben hmotě, je zde, aby mne vedl k vítězství.

Cítím-li, že lnu ještě příliš ke tvorům, je zde, aby posvětil mé srdce.

A vše to koná s dokonalým sebeobětováním.

Proč tedy truchliti tolik a tak často při vzpomínce na své dřívější hříchy a při pohledu na své dosavadní nedokonalosti? Nemám-li ve svatostánku lék proti všemu? Proč na to nemyslím?

Proč mne deptá pokoření, proč mne ubíjí protivenství, proč klesám v obtížích? Což není Ježíš ve svatostánku, aby mne pozvedl, podepřel a osvobodil?

Ježíš je zde k vůli mně, a přece se nesnažím využítí ho pro sebe. Jak jsem bezmyšlenkovitý!

*** * ***

V tomto okamžiku nemyslí na mne snad ani jediná duše. Snad není jediné-

ho srdce, které by mně přálo dobrého. Ale co na tom? Ve svatostánku jest Ježíš . . . a to mi stačí.

Ano, je zde, patří na mne s rajskou líbezností, otvírá mi svou náruč a praví, ukazuje na ránu svého Srdce: „Miluji tě, mé dítě, miluji tě, nevěsto má!“

Ježíš mne miluje. Sbírá ubohé modlitby s mých rtů, ukrývá je ve svém Srdci, kde je zdokonaluje svou milostí a proměňuje v ohnivě šípy lásky.

Ježíš mne miluje; počítá všecky námahy a obtíže mého denního zaměstnání, žehná jim a zapisuje je svou Krví do knihy života. Dnes večer, až budou mé síly vyčerpány únavou, že nebudu ničeho schopen, občerství mne svým políbením.

Ježíš mne miluje. Vidí mé slzy a pláče se mnou; slyší mé vzdechy a vzdychá se mnou; vidí mne trpěti a trpí se mnou. Zdá se mi často, že visím na kříži . . . Ó, nikoli! To Ježíš mne sevřel do své náruče.

**Ježíš mne tak miluje .. tak mnoho ..
a já na to nemyslím!**

Kde jsi, mé ubohé srdce? Jsi mrtvo?

*** * ***

Jest skutečně nejvyšší čas vytrhnouti se z této bezmyšlenkovitosti. Vyprosím si k tomu pomoci od Ježíše.

Dnes jej navštívím a zítra po sv. přijímání, až budou mé rty ještě zbarveny jeho Krví a srdce jím naplněno, chci jej úpěnlivě prositi, aby svou božskou mocí a dobrotou připoutal mé myšlenky ke svatostánku.

Poprosím ho, aby mne přinutil myslet na něho, a bude-li třeba, by použil i ran, jež má připraveny pro těkavé duše.

Požádám ho, aby byl tak milosrdný a zranil mé srdce, kdykoli na něj zapomenu, a tak mne přiměl, hledati u něho hojivého balzámu na mé rány.

**Řeknu mu, aby uzavřel mé srdce do ciboria a již mu nedovolil odtud se vzdá-
liti.**

Poprosím ho, aby proměnil mé srdce ve věčnou lampu, jež by hořela neustále před ním, dokud jí neuhasí ledový dech smrti.

Ježíš je tak dobrý, že mi neodepře této milosti.

Jaké štěstí, až budu stále myslet na Ježíše! Až mi bude ustavičně na blízku při práci, zotavení, v radosti i v bolu . . . vždy a všude!

Nebude to již kousek ráje?

JEŽÍŠ JE MŮJ

Pozoruj-li zemi, nevidím na ní nic svého. Pohlédnu-li k nebi, vidím, že je všecko mé, neboť Ježíš je *můj*.

Chudoba, ať už dobrovolná (slibem zdokonalená) nebo nucená, mění se před svatostánkem v nejvzácnější poklady.

* * *

Ježíš je můj. Mohu s ním tedy naložit podle libosti, abych zaplatil Bohu své dluhy.

Nabídnu ho věčnému Otci jako nejdokonalejší *klanění*, jako *dostičinění* za hříchy své i celého světa, jako *díkůčinění* za nespočetná dobrodíní, jimiž mne zahrnul do této hodiny a jichž mi udělí v budoucnosti, též jako úpěnlivou *prosbu* za milosti, potřebné k mému posvěcení a věčné spáse.

Kdo tedy, ať na nebi či na zemi, jest bohatší než já?

* * *

Ježíš je můj. Zřím v duchu všechny mocnáře světa a jejich království, učence a jejich moudrost, boháče a jejich poklady, pyšné a jejich slávu, rozkošníky a jejich požitky; vidím krásu květin, vidím hvězdy v jejich lesku, celý vesmír v podivné nádheře... Nemohu jim záviděti. Částička svaté Hostie má nekonečně větší cenu než to všechno.

* * *

Ježíš je můj. Cením ho výše nežli sebe. Jemu náleží první místo mého srdce, nejskrytější záhyby mé duše. Zahřnu ji jej nejvroucnější láskou, zdobím jej nejkrásnějšími květy svých myšlenek a snažím se uctíti jej nejčistšími cnostmi.

Jemu patří každý můj láskyplný pohled, každé mé srdečné slovo, každý vlídný úsměv.

Je se mnou při práci i odpočinku, v radosti i strasti, v životě i ve smrti.

* * *

Ježíš je můj. Běda tomu, kdo by se pokusil vyrvati mi ho! Vzplanul bych proti němu nepřátelstvím, vášnivým nepřátelstvím.

Budu si hájit svého Ježíše, i když se svět nad ním horší, neboť uchvacuje mé srdce; budu si ho hájit v pokušení pekla, neboť je láskou mé lásky; budu si ho hájit při útoku vášní, neboť je mou rozkoší; budu si ho hájit proti vlačnosti, neboť je mým ohněm; budu si ho hájit před všedností, jesti' mou krásou; budu si ho hájit před strachem a bázni, neboť jest mou nadějí; před trudnomyslností, neboť jest mou radostí; budu si ho hájit proti všemu a proti všem, neboť je mým vším.

* * *

Ježíš je můj. A aby mi zůstal věčně, jsem hotov ke každé oběti, jen opustit ho nechci více.

Bude-li třeba, uzavru se ochotně do chléva betlemského a budu zde snášeti zimu; pronásledován a bloudě půjdu

do vyhnanství; chci žítí uprostřed lhostejnosti cizího národa . . . jen když budu mítí Ježíše stále s sebou.

Chci do únavy pracovati v dílně nazaretské, vyprošovati si denní chléb, putovati světem, ale vždy jen s ním.

Budu milovati jeho posty, modlitby, pokořování; chci klidně snášeti pokrytectví farizeů, pronásledování nepřátel, políbení Jidášovo . . . ale chci mítí Ježíše s sebou.

Vždy bude *můj*: ve smrtelné úzkosti v Getsemaně, při bičování v Jerusalemě, na kříži na Golgotě. A když už nebudu více cítiti tepla jeho života a tlukotu jeho Srdce, když nebudu pocítovati jeho něžné dobroty, ale budu objímati jen studenou mrtvolu — bude přece vždycky *můj*.

* * *

Ježíš je můj. Musím tedy dlíti často a déle před svatostánkem, neboť nevěsta má právo dlíti v blízkosti ženichově. Budu choditi na mši svatou, neboť du-

še, obtížená hříchy, má nároky býti přítomna oběti Spasitelově. Často pospíším ke stolu Páně, neboť nemocný a hladový má zajisté právo na lék a chléb. Nikdy, nikdy nezanedbám příležitosti býti u něho, neboť Ježíš je *můj*.

* * *

Ó můj Ježíši, Ty víš, kolik trnů zraňuje mé srdce; přijímám je s odevzdaností, ba, trochu i s radostí, protože každý trn jest zbarven tvou svatou Krví... Jen jediného trnu nechci, jedinou bolest odmítám: ztratiti totiž Tebe. Třesu se již při myšlence, že bych měl žíti jen *jediný den* bez Tebe. Zdá se mi, že by potom nebe musilo vychrliti své hrozné blesky a země že by mne musela pohltiti ve svém jícnu. *Ó drahý Ježíši*, zříkám se všeho, jen Tebe se nezřeknu nikdy.

Třeba-li, obklop mne neštěstím, ať se blesky křížují nad mou hlavou, bičuj mého ducha, zkruš mé srdce, nezamítej však vřelého lkání mé lásky. Prosím,

**bud' vždycky můj! . . . Poslední mé slo-
vo necht' patří *mému* Ježíši, poslední
tep mého srdce at' náleží *mému* Ježíši a
poslední můj dech at' zanikne na Srdci
mého Ježíše.**

ASPOŇ JEDINÉ SLOVO

Často mívám den po dni, aniž bych uslyšel jediné dobré slovo; zdá se, že celý svět na mne zapomněl. Je pravda, jsem zde na zemi nulou a žiji jako mravenec, ztracený v lesní trávě: avšak mám srdce, srdce, jež tolik potřebuje útěchy.

Ach, aspoň jediné slovo! Slyším jich sice mnoho, ale žádné nezná pravé cesty do mého nitra. Na chvíli mne rozptýlí, ale potom zanechá mou duši smutnou jako dříve. Potřebuji slova, v němž by se chvěl zvuk otcovského hlasu, jenž by odpovídal skrytému volání mých bolestí, jenž by byl pln lásky a života. Kdo mi je řekne?

* * *

Stokrát jsem již zakusil, že pouze ze svatostánku vychází ono vytoužené slovo a že je vnímám zejména v hodinách mlčení, když ke mně nedoléhá hluk světa, když dlím v největší sebranosti u no-

hou Ježíšových. Chce-li Ježíš mluvit, nepřeje si jiných svědků než své anděly.

Půjdu tedy k němu a řeknu mu... ale co? Povím mu o své veliké bídě, o svých křížích, o svých starostech. Vyliji na jeho nohy slzy svých bolestí, balzám svých myšlenek a vůni své lásky jako Magdalena; potom vyčkám, co mi poví.

* * *

Ó Ježíši, řekni mi aspoň slůvko: Jsi spokojen se mnou? Máš skutečně aspoň trochu radosti z mé návštěvy a z mého přijímání? Anebo rozmnožuji jen bolest, kterou Ti jiní lidé působí?

Shledáváš mnoho nedokonalostí v mé duši? Jest v ní mnoho všedních hříchů? ... Když zpytuji svědomí, zdá se mi, že se potácím v temnotách, že jsem stejně spoután jako kdysi, a zase, že jsem přece trochu zbožnější a lepší. Bázeň i naděje zmítají mým srdcem a působí mi muka pravé agonie. Raduji se a trpím, usmívám se a pláči. Co mi řekneš, ó Ježíši? Mluv... aspoň slovíčko!

Denně Ti mnoho slibuji, a přece zno-
va padám do starých chyb. Obávám se,
že jsem Tě již unavil, že mne již odmí-
táš od sebe... Neustálé roztržitosti a
vyprahlost mé duše zdají se mi známka-
mi tvých trestů... A přece, přece jen
Tě miluji. Ty jsi vždycky mou první
myšlenkou, Tobě patří mé nejvroucněj-
ší city, žiji jen pro Tebe.

Ježíši, řekni mi alespoň jediné slovo!
Hle, před Tebou je ubohá duše, která se
jen namáhavě vleče po cestě ctnosti, kte-
rá Tě však vroucně miluje a je hotova
přinést z lásky k Tobě každou obět' —
není hodna zůstatí ve tvé blízkosti...
nemáš jí už rád?

* * *

Svět se mi zprotivil, často a často
vzdychám po nebi... Cítím, že je mně
třeba ráje. Odvažuji se říci: nebojím se
smrti; kdyby přišla, skončilo by aspoň
všecko trápení a počalo by věčné svaté
přijímání... Kdyby však přišla smrt
ted', byl bych připraven?

Ó Ježíši, řekni mi aspoň jediné slovo! Nevím, v jakém stavu mne smrt zastihne, ale toužím býti na ni dobře připraven. Chci zemřítí dobře, ba svatě. Pokání konám stále, denně . . . Utrpení vyhlodalo v mém srdci hluboké brázdy — ale stačí to již?

Přičiňuji se ovšem o pravý úmysl při všech svých skutcích; ale zdaž ho nemaří moje marnivost, samolibost a přání, zalíbiti se jiným nebo dosíci odměny?

Miluji ctnost a snažím se o ni; však nevím, jak jsem daleko. Nevím, zda dobře užívám milosti svého povolání. Nevím též, bude-li při tvém příchodu v mé ruce hořící lampa . . . Jaké znepokojující pochybnosti!

Ó Ježíši . . . aspoň slovíčko! Řekni, zda mohu dále kráčetí začatou cestou či mám-li začítí nový život? Mluv, ó Ježíši, promluv k mému ubohému srdci!

* * *

Dvě myšlenky mne plní úzkostí, nevím opravdu, pro kterou se rozhodnouti. Mám se ještě zabývati svou minulostí, zpytovat dobře svůj uplynulý život a znovu se zpovídati? ... Či mám myslet pouze na budoucnost a shromážďovati množství dobrých skutků? ... Ó, ta minulost! ... Jak často mne naplňuje starostí! ... Jsou to vrtochy? ... Je to útlé svědomí? ...

Ó můj Ježíši, jestli mi neřekneš aspoň slovo, ztratím všecku odvahu k další cestě. Myšlenka na minulé hříchy kalí mi všecko: modlitby, rozjímání, svatá přijímání. Zdá se mi, že mám zmatené svědomí a že jsem na cestě záhuby.

Slituj se nade mnou! Sešli paprsek svého světla do mých temnot, vztáhni svou ruku nad mým rozbouřeným srdcem! Jenom trochu klidu ... jen kousíček modrého nebe! .. Ty vidíš dobře, že Tě miluji, že Tě chci stále milovati ... a žiji-li v takových úzkostech, je to jen proto, že se bojím ztratiti Tebe.

Ó Ježíši, dal jsi mi sebe tak často, pře-

**často, nemohu Ti za to dosti děkovati.
Ale v tomto okamžiku prosím jen o jed-
no . . . aspoň jediné slovo!**

***Odpověď Ježíšova:* Bud' poslušen
zpovědníka a žij v pokoji!**

PŘIJĎ, Ó JEŽÍŠI!

Má ubohá duše Tě zve, očekává Tě, přijď a učiň ji šťastnou! Ty sám jsi mou sladkostí, mou radostí, mou láskou; přijď!

Daruj mi, ó Ježíši, své *Tělo*, jež pro mne Duch svatý utvořil v lůně Panny Marie, Tělo, které pro mne do únavy pracovalo, trpělo a pro mne zemřelo.

Dej mi svou *Krev*, kterou jsi pro mne proléval již v nejútlejším dětství, Krev, která vytryskla z tvého Těla v temnotách getsemanských, kterou jsi pro mne vylil s nekonečnou láskou pod ranami bičů a pod údery kladiv.

Dej mi svou *Duši*, tak líbeznou, tak krásnou, tak svatou, Duši, která měla pro mne tolik myšlenek, starostí, úzkostí a zármutku.

Přijď se svým *Božstvím*, jež mne od věčnosti objímalo nevýslovnou láskou, jež mé duši vtisklo svůj vlastní obraz

k svému zalíbení a ozdobilo mne svou vzácnou milostí.

Ó Ježíši, což nejsi ve svaté Hostii zcela pro mne? Tys mi dal právo Tebe přijímati a v srdci svém chovati, proto přijď, můj dobrý Ježíši!

* * *

Přijď, ó Ježíši, a ubytuj se u mne! Či se Ti svatostánek lépe líbí než má duše? Vždyť tam jsi obklopen studeným kamenem, mramorem... A mé srdce má aspoň trochu lásky.

Ciborium je pouze ze stříbra a málo se leskne. Však já Tě chci obklopiti krásou aspoň některých ctností, zejména touhou Tebe milovati.

Věčná lampa hoří tak slabým plamenem! Přijď ke mně, chci Ti zapálit požár lásky!

Oltář je tvým přechodným příbytkem na tvé eucharistické pouti... Cílem cesty, kterou jsi nastoupil z lásky, jsem já... Přijď, přijď, ó Ježíši!

* * *

Přijď, ó Ježíši! Víš, mám Ti toho tolik říci! Chci Tě prositi za odpuštění, vyprositi si tolik milostí, požalovat Ti tolik bolů!

Jsem vlastně již unaven světem; nemohu více. Musím si trochu odpočinouti u Tebe. Ty máš pro mne alespoň pochopení, soucit a lásku.

Mé znavené srdce hledá stále místečka k odpočinku. Ty jsi je stvořil tak citlivé, tak žíznící po lásce... A nyní bys je nechal zablouditi na svůdných cestách světa? Co bude ze mne, když mne opustíš? Přijď! Pro lásku svou přijď!

*** * ***

Přijď, ó Ježíši! Slibuji Ti, že se budeš míti dobře v mém srdci. Nesmíš tam nalézti hříchů. Třebas je mé srdce osamělé jako betlemský chlév, Ty je naplníš svou přítomností a nemusíš se báti, že by nějaký Herodes usiloval o tvůj život.

Zavolám svaté anděly, aby Ti zpívali chvály; potom Tě sevrú ve svou náruč

a budu Tě zahřívati teplým dechem svých modliteb.

* * *

Přijď, ó Ježíši! Ve chrámu mé duše můžeš pokojně vykonávati úřad svého věčného kněžství a já Tě zahalím dýmem vonného kadidla.

Přijď, obětuj věčnému Otci své svaté *klanění* za mne, který nejsem hoden dlíti v jeho přítomnosti. Obětuj mu své *dostičinění*, jež vyváží hříchy všeho lidstva, a obětuj je zvláště za mé viny, tak četné a tak těžké. Obětuj mu též své *díky* za nesmírná dobrodiní, jež jsem přijal od něho, neboť jsem tak necitelný a nevděčný. Obětuj mu své *modlitby* za mne, jenž jsem roztržit a potřebuji tolik milostí.

* * *

Přijď, ó Ježíši! . . . Pamatuješ na malého Zachea? Nuže, jsem nepatrnější než on; přijď také ke mně a přines mi spásu, neboť jsem též tvým dítětem. Pa-

matuješ se na nešťastnou ženu kananejskou? Já jsem mnohem nešťastnější než ona. Přijď a vysvobod' mne od úkladů zlého ducha! Vzpomínáš na Magdalenou? Já jsem hřešil jako ona a též lituji jako ona. Přijď a odpusť mi mnoho, neboť miluji též mnoho. Pamatuješ se na Jana? I já toužím býti přítelem tvého Srdce. Přijď a dovol mi spočinouti na své svaté hrudi. Pamatuješ se na soucitné dcery sionské? Připojím se k nim. Ó, dovol mi též pomazati Tě balzámem mé lítosti, mého soucitu a mé lásky! . . . Vzpomínáš na své učedníky emauzské? Nuže, přijmi i mé pozvání. Přijď a odpočiň si v příbytku mého srdce; a když mi tu podáš svůj Chléb, dej mi potom poznati, kdo jsi!

* * *

Přijď ó Ježíši! Dnes ještě nevím, co bude ze mne. Může mne potkati tolik nehod, může mne stihnouti tolik bolesti; chci trpěti ve tvém objetí, plakati na tvém Srdci.

A kdyby měla zítra přijíti smrt? ...
Ó můj Ježíši, měl bych zemřít bez sva-
tého přijímání? .. umírat bez Tebe? ..
zápasit s pekelným nepřítelem bez Te-
be? ... vydechnouti svou duši bez Te-
be? ... nastoupiti cestu do věčnosti bez
Tebe? Sám — bez Tebe? ... Smrt! ...
Víš dobře, jak trpká jest tato hodina!
Rozpomeň se na bolesti, které jsi vytr-
pěl na kříži, a smiluj se nade mnou! Ne-
opustil jsi mne nikdy v životě, neopustíš
mne jistě ani v hodině smrti.

Ó Ježíši, přijď! Ale přijď, abys mi
udělil milosti zemřít v den *svatého při-
jímání*.

DÍKY TOBĚ, JEŽÍŠI!

Jest v mém srdci . . . Nevidím ho, ale cítím ho v sobě . . . Nejsem tím, čím jsem byl dříve, jsem nyní proměněn ve svatostánek. Ježíš se neukazuje více pod způsoby chleba, ale žije ve mně. Opustil světlo věčné lampy, aby hledal plamen mé lásky. Opustil mlčení ciboria, aby naslouchal řeči mého srdce . . .

Neklamal ses, můj milý Ježíši? Nalézáš místo ohně jen slabou jiskru — a jediné slovo, které Ti umím říci, jest: „Díky!“

* * *

Jak dobrý jest Ježíš! Kdybych měl děkovati člověku, musil bych hledati slova, odpovídající mým citům, neboť lidé nevidí do srdce. Ježíš však vidí do mého srdce lépe nežli já sám; vidí, jak je šťastno, že ho mohlo přijmouti; vidí, že si nepřeji již nic na zemi; vidí, že nejsem s to vyjádřiti, co cítím. On sbírá

všecky úkony mého ducha a ukládá je ve svém Srdci.

Děkuji Ti, ó Ježíši! Neznám lepších slov. Podívej se sám do mé duše, a uzříš-li tam něco dobrého a krásného, vezmi si to. Nalezneš snad trochu dobré vůle, snahu, pracovati na mém posvěcení, nějakou malou ctnost, nepatrnou oběť, skrytou slzu, jež nebyla ani prolita, nějaké svaté tužby... to vše budiž tvé, všecko buď výrazem mé vděčnosti.

* * *

Děkuji Ti, ó Ježíši! ... V tomto slově jest všechna má vděčnost. Zdálo se mi právě, že Ti mám mnoho říci... a nyní cítím úplnou neschopnost promluvit. Co znamená tato vyprahlost? Jak to, že nevím, co Ti říci? Či způsobils to Ty sám? Ach, nepřejíš si hledaných slov, ale spíše soustředění všech sil mé duše, všech náklonností srdce v jediný dar, jímž je sladké slovo: „Díky!“

Však Ty víš, dobrý Ježíši, co chci vyjádřiti tímto slovem „Díky“. Chci říci:

Cítím tolik štěstí, že nemohu nikomu nic záviděti; nenáležím již sobě, ale jsem zcela tvůj; toužím po tom, aby celý můj život byl neustálým svatým přijímáním; bolí mne pouze, že má duše není svatá, abych Ti mohl nabídnouti malý ráj ve svém srdci. Chtěl bych býti nebeským serafem, abych Ti mohl vzdávati dík, Tebe důstojný.

* * *

Děkuji Ti, ó Ježíši! Jak je mi nyní dobře! Včera mne tížily různé viny, mé srdce bylo sevřeno po celý den. Trápila mne ona netrpělivost, ono reptání, ona zvědavost, ona roztržitost ducha. Bylo mi, jako bys plakal. Mé chyby se mi nelíbily, ale byly tu. Nyní, když jsi přišel do mého srdce, zničil jsi mé všední hříchy. Cítím se volný, zbaven onoho tíživého břemene. Díky, Ježíši!

* * *

Tvůj příchod nebyl nepřipraven. Ty sám jsi jej připravoval svým smilová-

ním. Zatím, co jsem uvažoval, jak bych Tě hodně přijal, Tys oblažil mé srdce svou přízní. Ony city lásky, touhy, pokory, lítosti, důvěry, jež jsem v sobě usiloval probuditi, byly dílem tvé dobroty, jež chtěla zříditi v mé duši trůn milosti. Nestačilo Ti sestoupiti ke mně s Tělem a Krví, s Duší a Božstvím, nikoli, tys předeslal dary, vpravdě královské. Prodléváš-li nyní v příbytku, Tebe méně nehodném, je to jen účinek tvé velkomyšlnosti. Díky, díky, Ježíši!

* * *

Jsi nyní u mne, jsi ve mně, není-li pravda, Ježíši? Jsi spokojen? Co žádáš výměnou?

Tys mi dal sebe, hle, i já se dávám Tobě. Dal jsi mi své Srdce, daruji Ti zase svoje; dals mi svou Duši, dávám Ti tedy svou. Nic sis neponechal, neponechám si také nic. Vezmi mně vše; nic již nechci pro sebe. Mám snad ještě několik let života, mám ještě trochu zdraví, mám nějakou způsobilost k práci,

chceš to vše? Chceš mé myšlenky, náklonnosti, plány do budoucna, mé naděje, započaté podniky?

Jsem ovšem bídný a ubohý; však tvým zvykem je, těšiti se nejvíce z oněch darů, jež Ti nabízíme s upřímnou láskou. Nuže, to málo, co jsem a mám, co činím a trpím, vše, vše bez výjimky zasvěcuji Tobě. Přijmeš to? Ano? ... Děkuji Ti, ó Ježíši!

* * *

Nyní zase odcházím, můj Spasiteli, neboť tvá vůle mne volá jinam. Tedy zítra na shledanou! Vráťím se se srdcem po Tobě hladovějícím, s duší po Tobě žíznící, a Ty se vrátíš, abys mi přinesl kousek ráje.

Ještě slovo, miláčku mé duše! Pro onu lásku, která Tě učinila vězněm mé lásky, uděl mi jednu milost: aby mé zítřejší svaté přijímání bylo lepší než dnešní. Jestli mně ji udělíš, ó, jak rychle budu pokračovati na cestě svatosti! Denně budu vzrůstat v dokonalosti, bu-

du Tě milovati vždy více a budu Ti stále podobnější. A Ty mně budeš otvírati stále nové poklady, abys mne ozdobil onou krásou, jež uchvacuje srdce.

Ó Ježíši, nyní tedy jdu; však udělíš mi tuto milost? Řekni, udělíš mi tuto milost? ... Ano? ... Děkuji, děkuji Ti, Ježíši!

SVATÁ HOSTIE

Ani lidský, ani andělský rozum není s to pochopiti svatou Hostií. K tomu je třeba rozumu božského. A přece je tu svatá Hostie pro mne: mám o ní přemýšleti, snažiti se ji pochopiti a ji milovati.

Duše má, rozepni svá křídla! Srdce mé, rozdmýchej svůj plamen! Přemýšlej nyní o této Hostií a miluj ji!

* * *

Jak je veliká!

Viditelná její podoba není větší než dlaň; však její podstata objímá celý svět. Z ní vychází život i pravda křesťanství.

Bez svaté Hostie proměnily by se naše chrámy a katedrály v chladné síně; geniové křesťanského umění zůstali by bez inspirace; ctnosti by pozbyly svěžesti a síly; kněžství by bylo bez oltářů, duše by zbloudily beze světla a bez lás-

ky a zašly by na cesty záhuby. V říši svaté Hostie slunce nezapadá. Její trůn jediný se neviklá. Jsou mocnáři bez poddaných, ale svatá Hostie není nikdy bez klanitelů.

A já jsem tu, v jeho přítomnosti. Jak se cítím malým před touto velikostí! Ó Ježíši, jenž jsi tak veliký, jak můžeš míti zalíbení ve mně? Jak mne můžeš hledati, zváti, poroučeti mi, abych zůstal ve tvé blízkosti? Ó veliká Hostie, jsem pokořen . . . jakoby zmařen . . . klaním se Ti!

* * *

Jak jest krásná!

Jest obklopena skvělou nádherou, světelnou září. Avšak krása bílé Hostie mne uchvacuje více než mramor, více než zlato a drahokamy.

Patřím na ni, pozoruji ji, vidím jen oslňující bělost, však z ní září nebeská krása. Obdivuji-li marnotratnost umění, jež ji obklopuje, brzy se unavím, nikdy však se neunavím patřením na sv. Hostii: tak jest krásná.

Jest to krása, zaněcující mé srdce; krása, jež se odráží v tolika vyvolených duších; je to krása pokory, obětavosti, velikomyslnosti, čistoty, křesťanského heroismu.

Z ní prýští kouzlo nevinnosti, zářící na čele, v očích a na rtech dítěte. Z ní prýští krása kající slzy, krása panenského závoje řeholnice, krása apoštolského slova, kněžské štoly i papežské tiary: je to krása božská.

Ó Ježíši, je má duše krásná před Tebou? Patřím na Tebe, však tvůj pohled proniká i mne; já vidím jen tvou bělost, co vidíš Ty?

Ó krásná Hostie, zavítej do mé duše! Přijď a znič v ní všeliké nedostatky; přijď a proměň ji v živoucí odlesk své krásy!

* * *

Jak jest *svatá!*

Prýští z ní svatost. Jest nemožno, prodléti třebas jen hodinu v její přítomnosti, a nestati se lepším... Nevíš, co říci této svaté Hostii, však ona dobře ví,

co činiti. Její síla proniká nepozorovatelně, ale duši, jež se jí klaní, občerstvuje jako rosa, pozvolna ji očišťuje, zapaluje a posvěcuje.

Ó, kdyby hříšníci tušili, co jest svatá Hostie! Kdyby se k ní přiblížili, aby zakusili jejích požehnaných účinků, brzo by zmizela jejich smrtelná slabost a utěšeně by se vzmáhal život; zmizel by odpor, zdržující je od svatých svátostí a od modlitby; svatá Hostie by obnovila jejich spojení s nebem.

Ó Ježíši, učiň mne svatým! Ty to můžeš. Truchlivost, která mne přepadá tak často, podivná prázdnota, kterou cítím v srdci, je dílo tvé milosti, která mne chce opět uvést na cestu svatosti. Podej mi ruku, ó Ježíši, a přived' mne zase k sobě!

Svatá Hostie, chci se na Tebe denně dívat, abych si Tě zamiloval, chci se k Tobě denně blížiti, abych se od Tebe vzňal, chci Tě denně přijímati, abych Tebou žil. Svatá Hostie, tvé paprsky působí v duších téměř po 20 století vzrůst

a zrání ctností. Jedině mé duši bys ode-
přela svého světla a své záře?

Jak jest *mocná!*

Nepohne se v ciboriu bez pomoci kně-
ze — ale ve světě duší se nic nepohne
bez ní. Je tak slabá, že ji prsty přelomí,
ale je tak mocná, že plodí hrdinství sva-
tých. Jest ustavičná oběť Ježíšova a dá-
vá neutuchající lásku k obětem. Z ní
čerpají podnět i sílu všecy oběti apoš-
tolské činnosti, oběti křesťanské lásky
v domech bolesti a neštěstí, oběti, přiná-
šené zjevně i skrytě. Svatá Hostie činí
návrší golgotské věčně krásným.

Ó Ježíši, smilování, slitování s mou
slabostí! Povolal jsi mne, bych nesl kříž,
zapíral sebe, přemáhal své špatné ná-
klonnosti. Nedáš mi koruny slávy, nepo-
nesu-li prve koruny trnové. Ale, jak těž-
ká je mi oběť! Jak se mi protiví!

Přijď, mocná Hostie, a vlij do mé du-
še sílu své milosti! Přijď a nauč mne
milovati dokonalé obětování sebe sama,

přijď a naplň mne slastí i hořkostí svého utrpení, učiň mne šťastným bolestmi své smrti.

Přijď, velká, krásná, svatá, mocná Hostie!

ÚTULEK JEŽÍŠŮV

V minulých dobách se utíkali do chrámu pronásledovaní zločinci, aby unikli lidské spravedlnosti.

Dnes hledá Ježíš posledního útulku před trýzní lidské zloby a jedinou svatyní, v níž nalézá ochrany, je mé srdce. Ježíš se dopustil veliké viny, miloval totiž lidstvo božsky; lidské vášně mu toho nechtějí odpustiti.

Zůstává-li Ježíš v mlčení a stínu svatostánku, jest opuštěn pro lhostejnost tak mnohých. Ukáže-li se na oltáři, bývá až do hloubi duše zraňován neuctivostí těch, kteří mají víru jen chabou nebo žádnou. Jde-li ulicemi, aby rozséval požehnání a slavil triumfy, slyší rouhání a proklínání, jež obnovují bolesti jeho cesty na Kalvarii.

Uprostřed těchto hořkostí sílí jej naděje, že nalezne útulek, jenž mu poskytne lásky a pokoje. Pije sice odevzdaně z kalicha, neustále mu podávaného, ale

přece očekává, že jej odškodním láskyplným přijetím do svého srdce. Jediná hodina mé vřelé lásky může mu nahraditi léta, ba věky bolesti.

* * *

Ježíš dobře věděl, co ho bude stát ustanovení nejsvětější Svátosti, ale přece se nedal odstrašiti pohledem na tisícové bouře v budoucnosti, doufaje naléztí útočiště v přístavu mého srdce.

Oltář, svatostánek, monstrance, kostel nejsou stálá místa jeho lásky; chce si odpočinouti v mém srdci. Jak by mu bylo, kdybych ho i já odmítl nebo kdyby našel u mne jen nedůstojné přijetí? Nebylo by to nejtrpčí, nejkrutější zklamání?

Po tolikeré námaze, po tolika zázracích a těžkých obětech láskou téměř stráven měl by viděti své nejkrásnější naděje zmařeny mou lhostejností?

* * *

Duše má, pozoruj Ježíše, jak očekává

tvého láskyplného přijetí. Všimni si, do jakého stavu jej přivedla jeho láska. Na dlouhé a namáhavé cestě z lůna nebeského Otce až k ciboriu je po staletí obklopen hříchy a nevděkem. Cestou ztratil všechnu zevnější slávu, všecku zjevnou velikost a moc; je nyní pouhou nepatrnou způsobou, kterou může na zem odfouknouti i dech dítěte nebo umírajícího. Stal se tak chudým, že jej halí pouze lehoučký šat, způsobu kousíčku chleba. Snížil se až k nejhlubšímu pokorení a nyní klepe na dveře mého srdce, prose o přístřeší.

Ó Ježíši, vidím Tě! . . . jak Tě vidím! . . . Unaven nemůžeš dále, sedíš na prahu mých dveří a čekáš, až Ti otevru. Ach, můj milý Ježíši! Quaerens me sedisti lassus . . . tantus labor non sit casus. „Klesls, hledaje mne, znaven. Nebud' čin ten plodů zbaven.“

* * *

Má duchovní lenost mi občas předstírá záminky, abych opomenul svaté při-

jímání: mou nehodnost . . . denní nedokonalosti . . . strach přijímati jen ze zvyku . . . obavu, že ztratím častým přijímáním povinnou úctu . . . a potom . . . že Ježíš nalézá chyby i na andělich . . . že starost a všední námahy působí přílišnou roztržitost mého ducha . . . a potom . . .

Zatím naléhá Ježíš vytrvale, aby byl vpuštěn. Prosí a zapřisahá, by mu bylo otevřeno; užívá nejněžnějších, dojmavých slov; bere na sebe postavu znaveného poutníka, líčí, jak jej mnozí odpudili, slibuje nebeské poklady a nežádá za to jiného, leč útulku . . .

Duše má, jak dlouho jej necháš čekat? Vzchop se přece! A nechceš-li ho přijmouti pro sebe, otevři mu alespoň ze soucitu.

* * *

Ó Ježíši, nejmilejší poutníče lásky, příliš dlouho jsem Tě nechal čekat . . . hle, dveře mého srdce jsou otevřeny . . . pojd'!

Tys věděl, že Ti mohu poskytnouti

jen nuzného útulku, avšak shledal jsi jej krásným . . . vyvolil sis jej . . . Nuže, pojd'!

Přijd' s plnou důvěrou! Nenajdeš v mém srdci nepřátel. Nespatriš zde ovšem nádhery nebes, avšak mé srdečné přijetí Ti připomene jesličky.

Přijd'! V mém skromném příbytku nesmí nikdo zarmoutiti tvého Srdce. Ne-nalezneš tu zlořečení, nýbrž oddanou lásku; nepolíbí Tě Jidáš, nýbrž Magdalena; nebudu Tě bičovati, nýbrž objímati; nečeká Tě tu kříž, nýbrž odpočinek, ne mramor hrobu, nýbrž něžnost srdce, jež Tě vřele miluje.

Jsi-li hladov, předložím Ti několik úkonů svých ctností; žízniš-li, nabídnu Ti své slzy, jsi-li smuten, obveselím Tě zpěvy živé víry; jsi-li zraněn, uzdravím Tě balzámem své lásky; jsi-li unaven, nalezněš odpočinek v mém objetí; potřebuješ-li lásky . . . ó můj Ježíši, hod' jiskru lásky do mého srdce, a vzplane nebeským požárem.

NA LŮŽKU BOLESTI

Můj Ježíši, proč jsem odsouzen na tak dlouho k tomuto loži bolesti? Bylo mi tak dobře u tvého svatostánku! Neviděti více jeho dvířek . . monstrance . . . Hostie . . . nemoci Tebe přijímati, zůstat zcela sám bez Ježíše! Ó lásko má, nepouštěj mne! Pošli aspoň jediného anděla Eucharistie, aby zachytil bolestné modlitby s mých rtů a donesl je tvému Srdci.

Hle, jak trpím! Mé tělo není již ani vězením, ale skřipcem. Bolesti mne stravují, mé kosti schnou hrůzou před chladem hrobovým.

Trpím, leč nenaříkám; uznávám právo tvé božské Velebnosti na mou osobu. Přináším se Ti cele v obět'.

Přijmi tedy, ó Ježíši, můj krátící se dech, můj slábnoucí hlas, kalící se zrak, blednoucí obličej, tuhnoucí ruce i nohy, stravující se tělo, mé namáhavě bijící srdce, můj prchající život.

Ó Ježíši, ležím tu rozpjat na svém kříži, ale chci, aby každá má bolest byla úkonem *klanění*. Rozpomeň se na to, když mi bolesti znemožní každou myšlenku, každý vroucí cit a každé slovo.

* * *

I já jsem na Kalvarii. Jak trpím, ó Ježíši, ale jak Tě miluji! Chtěl bych celý svůj život vzít takřka do rukou a přinést Ti jej jako oběť lásky a smíru.

Ó Ježíši, přijmi všechny mé bolesti v náhradu za mé hříchy. Mé ubohé tělo, které se tolikrát vzpíralo tvé vůli, může toliko trpěti; Ty vidíš jeho tíseň, jeho vysílení, jeho soužení. Nezamítej mého pokání.

Má duše, jež byla tak často otrokyní těla, pociťuje nyní prudké jeho útoky. Ó, té nudy v hodinách osamělosti, toho stesku v bezesných nocích, toho dlouhého utrpení za dne! Časem přistoupí ke mně naděje: pohlédne na mne, usměje se trochu . . . a odletí zpět ke svatostán-

ku . . . A já pohlížím s vroucností k Tobě, ó Ježíši, a doufám.

Doufám, že přijmeš mé utrpení jako smír za mé hříchy. Doufám, že mé bolestné lkání dojde ke tvému sluchu a ukonejší tvou spravedlnost. Doufám, že spojíš mé bolesti s bolestmi svého utrpení a obohatíš je svými nekonečnými zásluhami . . . A když donesou moji mrtvolu před tvůj oltář, doufám, že na ni pohlédneš milostivě jako na oběť, jež usmířila své viny.

* * *

Jsem jako v lisu bolesti; mé tělo jediná rána; má duše v hlubokém smutku; a mé srdce? . . . Ty, můj Ježíši, víš nejlépe, jak to v něm vypadá. A přece je má vděčnost větší než má bolest. Trpím, ale díky Tobě vzdávám . . . Tys mi dal život — první a základní to ze svých nespočetných darů. Díky, ó Ježíši!

Tys mne vykoupil svou Krví, dal jsi mi milost a právo býti a slouti tvým. Děkuji Ti, ó Ježíši!

Tys mne zval tisíckrát ke svému stolu a učinil jsi mne živým svatostánkem své lásky . . . Díky, ó Ježíši!

Tys mi oslazoval život útěchami, které jen Ty umíš dávat svým plačícím dítkám. Díky, ó Ježíši!

Tys mne vyznamenal svými dary . . . oněmi vnuknutími . . . oněmi přednostmi, víš dobře . . . Díky, ó Ježíši!

Tys naplnil mé srdce hořkostí z oněch zklamání, jež mi vlastně umožnila přimknouti se k Tobě. Díky, ó Ježíši!

Na neschůdných a ohrožených cestách ctnosti staral ses mi vždy o vůdce a ochranu. Díky, ó Ježíši!

A nyní, kdy se blížím tvé soudné stoli, vyšli, prosím, líbezný paprsek naděje ze svého Srdce do mé duše, aby mne vzpružil a osladil mi smrtelný boj. Díky, ó Ježíši!

* * *

Z bolestného lože svého vysílám k Tobě svou modlitbu vzdychaje v úzkosti. Prosím Tě, ó Ježíši, nedopust', abych

prožil poslední dny života v klamných nadějích, ale v neustálé touze po nebi. Vyhlad' z mé paměti všechny neužitečné vzpomínky na minulost, aby se všechny mohutnosti mé duše soustředily v myšlence na věčnou blaženost.

A až se přiblíží moje poslední hodina, přijd' a uděl mi ještě jednou své odpuštění; přijd' a odplat' mi ještě jednu z mých návštěv u svatostánku; přijd' a zahlad' v mé duši poslední stopy hříchů; přijd', požehnej mi a přijmi mou znavenou duši do svého Srdce.

Prosím Tě, ó Ježíši: neodstupuj ode mne, dokud se neskončí má životní pout. Dej, aby slavnostní okamžik smrti byl pro mne nejčistším a nejsvětějším úkonem *klanění, lítosti, díkůčinění a proseb.*

Ještě jednu prosbu, můj Ježíši.

Netoužím míti květy na svém hrobě, jen když na něm spočine požehnaný stín tvého kříže. Nežádám klamavé slávy světské; jen jediné slovo ať zazní nad mou mrtvolou: „Já jsem vzkříšení a život.“

UBOHÝ JEŽÍŠ

Je bolestno pozorovati, jak s ním lidé jednají. Dlí tu ve svém vězení lásky a čeká na duše, jež by ho navštívily, ale kdo si na něj vzpomene? ... Bylo by tak snadné, přijíti k němu na okamžik, pohlédnouti na dvířka svatostánku a poslati tam jedinou myšlenku ... říci několik slov ... ale mnohé duše unavuje vše, co činí pro Ježíše, tak jsou slabé!

Jdou podle kostela, a nepozdraví svého Spasitele; potkají ho na ulici, ale stydí se vyznati jej svým Bohem ... Se svými nepřáteli, s hříšníky a velkými zločinci jednají lépe ... Ubohý Ježíš!

* * *

Ježíš se modlí neustále ve svatostánku; a jak se modlí! Jako bych jej viděl v zahradě Getsemanské: bledý obličej, zaslzený zrak, krvavý pot, ruce pozdviženy k nebi ... hrud' těžce oddechující ... vzdechy a úpění ... Však proč

spím já lhostejný? Proč nepřicházím modliti se s ním? Nebojím se pokušení?

Kdyby mu bylo dopřáno aspoň klidu! Avšak on se modlí, a lidé se mu rouhají; on prosí a úpí, a lidé mu zlořečí; on žehná, a oni klnou; on se nabízí k oběti, a lidé ho odstrkují. Zajisté by pocítil znovu smrtelnou úzkost, kdyby mohl trpěti! Ubohý Ježíš!

* * *

Již tolik století je Chlebem života, a přece nesčetné duše umírají hladem. Mnozí ho dosud nepoznali; mnozí ho nespatrili od prvního svatého přijímání; mnohým se protiví, slyší-li jen mluvíti o něm; jiní se odhodlávají přijmouti ho jen tehdy, uslyší-li hlas jeho hrozby... A on, který je vždycky miloval, který je neustále miluje, vidí je hynouti bezútěšným hladem a nemůže učiniti nic, aby je zachránil. Ježíš bez duší! Ubohý Ježíš!

Mnohým duším ani nestačí opustiti

jej a odmítnouti, jejich nevděk dokáže více: svatokrádežná přijímání. Jeho velebnost bývá zašlapána do bláta, jeho krása pokryta nečistotou; jeho láska bývá nasycována nenávistí a jeho něžnost splácena ukrutností. Jeho Srdce probodá znova kopí, jeho ústa znova pijí žluč a duše prožívá nové mučednictví.. Jednají s ním hůř než na Golgotě! Spasitel netrestá hned bleskem tyto svatokrádce; a svatokrádci obnovují všechny způsoby mučení... Ubohý Ježíš!

* * *

Ježíš zůstává stále mučedníkem golgotským, mužem bolesti a mučedníkem lásky. I těm nejubožejším hříšníkům chce jeho láska prokazovati smilování, zasvětili mu aspoň poslední dech svého života. Hle, jeden z lotrů umírá kajícně a vchází s Ježíšem první do ráje.

Dosud se nezměnila dobrota Ježíšova. Všemi prostředky pokorné a trpělivé lásky klepe na dveře svého umírajícího nepřítele. Chce jej obmýti ve své Krvi,

políbiti ho na čelo a říci, že mu všechno, všecičko odpouští; rád by ho donesl ve své náruči do nebe. Ale . . . neoblomná zatvrzelost odmítá jeho láskyplné pozvání rouháním, odpuštění zarytou neka-jícností. A Ježíš, místo aby byl potěšen plesáním andělů, je zarmoucen prokle-tou radostí zavržených. Ubohý Ježíš!

* * *

Jak se chovám k němu já? . . . Já, kte-rý ho tak často přijímám a požívám je-ho nejněžnější lásky?

Je velmi smutné, že ho zarmucují li-dé, kteří ho neznají, kteří prohlašují, že je jim lhostejný nebo že ho nenávidí. Ale že ho zarmucuji já, který jej denně ujišťuji o své lásce! . . .

Ano, mé chování k eucharistickému Spasiteli je poněkud nezdvořilé; musel bych se stydět, kdybych se tak choval ke svým bližním. Chodím ke svatému přijímání, a přece odpírám Pánu jisté oběti, zejména obět' sebelásky. Přicházím jej navštívit, ale často se nemohu

dočkati odchodu. Potkám jej na ulici, ovšem že jej pozdravím, ale musím vyznati ke svému zahanbení, že by mi bylo stejně milé, kdybych ho nebyl potkal. Obcuji mši svaté, ale myslím při ní tak málo na Kalvarii, že se mi zdá *dlouhá*. Mohl bych jej provázeti na cestě k nemocným, jimž přináší útěchu . . . líbí se mi to, ale z lidských ohledů nejdu za ním . . . Ubohý Ježíš!

Ó můj milý Ježíši, je mi Tě líto! . . . Jsi tak dobrý, a tak špatně splácíme tvou dobrotu! A já též, ano, i já přispívám svými nedokonalostmi k tomu, že tvůj svátostný život je pln bolestí!

Slyš, ó Ježíši, slibuji Ti polepšiti budoucně své chování k Tobě. Ty však uzdrav mé srdce a dej mu trochu svého ohně. Vidiš-li mne rozmrzelého, lhostejného a jaksi unuděného, vzbud' ve mně výčitky svědomí, jež nutí k silné, velikomyslné lásce, a tím k pokoji.

Rád bych Tě poprosil o trochu du-

chovní útěchy. Zdá se mi, že by má duše byla potom lepší... že by Tě více milovala... Však Ty mi chceš snad nabídnouti několik kapek z kalicha, který Ti připravila moje dřívější chladnost. Nuže, staň se! Chci i tento kalich vypít, ale dovol mi potom spočinouti na svém Srdci.

U JEŽÍŠE JE DOBŘE

Jsem šťastnější než oni tři apoštolové na hoře Tábor: smím zůstat u Ježíše, jak dlouho chci.

Má duše není oslněna leskem jeho slávy, je však proniknuta ohněm jeho lásky. Neuslyším hlasu Eliáše a Mojžíše, ale zazní mi volání jeho lásky, nezaslechnu slov nebeského Otce: „Tento jest Syn můj milý...“ avšak Spasitel sám mne ujistí, že jsem jeho milovaným dítětem. Ó, jak dobře jest u Ježíše!

* * *

Leccos mne trápí, s čím se nechci nikomu svěřiti, protože mi nikdo nerozumí; puklo by mi snad srdce, kdybych nemohl všechno vložit do Srdce Ježíšova.

Jemu vyprávím dějiny svých hříchů, však on mne netrestá pohrdáním: naopak, povzbuzuje mne, abych smýval viny svými slzami a jeho Krví. Ó, jak

**jest dobře plakati v náručí Spasitele,
jenž všecko odpouští!**

**Potom zvednu svůj zrak ke svaté Hos-
tii, a tu se mi zdá, že vidím skutečně
Pána, jak se obrací k Magdaleně pln
laskavosti.**

**Ó, jediná hodina před svatostánkem
je více nežli sto let na trůně!**

*** * ***

**Jsem tu a přemýšlím... hovořím...
rozjímám... Chvílemi zaletí mé myš-
lenky do Palestiny. Tu zřím jednotlivé
kameny chléva betlemského... domku
nazaretského... studnice v Sichar... vi-
dím fíkový strom u Jericha... světnici
v Betanii... večeradlo v Jerusalemě...
dřevo kříže na Golgotě... Najdu snad
též nějaký pšeničný klas, vinný hro-
zen... uslyším zpěv andělský... uzřím
úsmev Mariin... Pohlédnu opět na sva-
tou Hostii a nalézám Ježíše, jenž je dob-
rota sama, vztahuje svou ruku, aby mne
pohladil, rozestírá svůj plášť, aby mne**

skryl, rozpíná svou náruč, aby mne přivinul ke své hrudi, a praví mi: „Ubohé dítě, odpočiň si na mém srdci!“

Ó, jak jest dobře u Ježíše!

* * *

Kdyby svět slyšel, jak se bavím s Ježíšem, vysmál by se mi... Procházeje stezkami své duše, trhám květy, jak se mi namanou, a pak vybírám ty nejlepší. Nadšenou lásku... starosti o budoucnost... obavu před věčnou záhubou... naději spásy... písně chvály... slzy lítosti... vzpomínky na dobrodiní... touhu po milostech... upomínky z dětství... plány pro stáří — trny a růže, úsměv i pláč: vše to viji ve věnec a vplétám jej mezi paprsky monstrance. A Ježíš vše přijímá, všemu žehná, nic neodmítá.

Snažím se činiti tak denně a vím, že tím Ježíše nenudím, naopak, že pocítuje radost z toho zmatku myšlenek a slov! Nalézají-li ve mně jen trochu lásky, zapomíná vši mé bídy.

Ó, jak jest zde dobře!

* * *

Oltář Ježíšův je pro mne kouskem ráje, přeneseným na zemi. Zde okouším předchuti nebeských slastí.

Nic tak neblaží mého srdce jako naděje, že budu lepší: tuto naději osvěžuje vědomí, že, kdykoli odcházím od svatostánku, cítím se lepším. Po hodině klanění mám větší chuť k modlitbě, ctnost je mi lehčí, práce snadnější; jsem trpělivější při odporu, odevzdanější v bolestech, ochotnější v utrpení. Kříž se mi jeví krásnější, ciborium má pro mne větší přitažlivost — a Ježíš? ... miluji ho stále víc a více.

* * *

Chci tedy denně prodletí na chvíli u svého Pána, chci sem přicházeti i za ty, kteří sem nepřicházejí.

Chci se mu klaněti za všechny, kteří se mu rouhají; chci mu děkovati za ne-

vděčné, usmiřovati hříchů jiných, chci se modliti za všechny. A budu-li pak nemocen, pošlu své srdce před svatostánek obětovati Ježíši hořkou myrhu svých bolestí.

Až poletí má duše do věčnosti, dovol, ó Ježíši, aby směla ještě zaletěti ke tvému tichému, skromnému stánku, prve než uvidí slávu tvé velebnosti.

KE HROBU

Cesta mého vyhnanství chýlí se ke konci . . . ještě několik let . . . možná jen několik dní . . .

Navždy opustím svatostánek . . . nebudu se více klaněti svaté Hostii, nikdy víc nebudu přijímati.

Ty drahá lampičko mého Ježíše, ty budeš dále osvětlovati svým leskem ona malá dvířka . . . a já musím zhasnouti ledovým dechem smrti.

Tolik duší bude zde slaviti své zasnoubení s Beránkem . . . já však přitom nebudu. Nesčetná srdce budou se síliti jeho Tělem a Krví . . . moje srdce nepřijde sem nikdy víc. Tisíce a tisíce hlasů budou prozpěvovati dále eucharistické písně a obklopí tvůj oltář vzdechy modliteb; a já . . . budu mlčeti.

Ještě několik svatých přijímání . . . několik mší svatých . . . několik návštěv . . . a potom . . . vše na světě pro tebe končí, má ubohá duše! Jiní zazpívají Ježíši

rekviem za tebe . . . ty se nebudeš moci více modliti.

Vše na světě má svůj konec, i nejsvětější obětí, kterým Ježíš objímá duši, i vytržení mysli v jeho lásce. Je to pravda, můj Ježíši? Po všem štěstí, jež jsem prožil u Tebe, ano, po předchuti ráje musím se odloučiti od svatostánku a sestoupiti do hrobu?

* * *

Toto bídne tělo klesne do hrobu, ale má duše poletí k Ježíši! Uvidím jej! Však již ne pokořeného na oltáři, ale velebného na soudné stolicí.

Tam musím vydati počet z nejsvětější Svátosti! . . . Musím mu odpovídati, jaké bylo mé klanění . . . jaká svatá přijímání . . . kolik jsem z nich vyzískal.

I vyvstanou před mým zrakem svatá přijímání, mše svaté, návštěvy nejsvětější Svátosti . . . Budu odpovídati, zdali jsem nezanedbával Eucharistie, neblížil se k ní snad s odporem; kolik volného času jsem jí věnoval; vedla-li mne k ní

láska nebo jen zvyk; zdaž . . . Dosti již, Ježíši! Mám srdce jako v kleštích.

Zapřisahám Tě, má sladká Lásko, vidíš-li na mně viny proti Eucharistii, dej mi slzy, dej mi lítost, uděl mi odpuštění. Prve než přijde hodina soudu, chci Tě milovati tak, abych napravil svou dřívější chladnost.

Vše učiním, jen abych si zajistil příznivý rozsudek. Chci se Ti klaněti jako nebeští serafové; toužím zpívati chvalozpěvy jako andělé u tvých jeslí; chci plakati jako Magdalena na Kalvarii. To chci činiti po všechny dny svého dalšího života. Kéž by byl můj život jako zrno kadidlové, které hoří a stravuje se před Tebou!

*** * ***

Klesnu v hrob! A potom? . . .

Vstoupím podle ujištění Ježíšova do ráje: Vždyť Pán jen proto ustanovil nejsvětější Svátost a dlí opuštěn na oltáři, aby mi mohl dáti nebe; proto přichází do mého srdce a je šťasten, mohl byti u mne . . .

Ó nebe! Viděti Ježíše . . .

Viděti Spasitele, ale bez závoje chleba; viděti ho, ale ne v pokoření a chudobě svatostánku . . . viděti ho, jaký je ve skutečnosti, jako jej vidí andělé, svatí a nejblahoslavenější Panna Maria! . . . Viděti jeho Tělo, zářící jako blesk . . . jeho Duši . . . jeho Božství! Viděti konečně onen obličej, ty oči, jež na mne tak často patřily, ústa, jež ke mně tolikrát mluvila, ruce, jež se denně vztahovaly, aby mi žehnaly, Srdce, které mne tak milovalo!

Ó nebe! . . . Milovati Ježíše!

Milovati jej, ale bez nejmenšího hříchu; milovati jej, ale bez roztržitosti; milovati jej, ale tak, jak má býti milován; milovati jej, ale srdcem, v němž je znásobena síla lásky! Jak krásně musí býti v nebi!

Je-li ona jiskra lásky, kterou nyní chovám k Ježíši, největší slastí mého života, nejvzácnější odměnou mých utrpení, čím bude láska Ježíšova až za hrobem? Až budu ve věčnosti, bude i moje

láska věčná . . . A nebudu míti jiné potřeby, než milovati věčně. Zde na světě mne trápí obava, že jej dosti nemiluji, že jej přestanu milovati; však v nebi bude věčně můj a já budu věčně jeho a nic nás více nerozdvojí.

*** * ***

Až přijde Ježíš zítra ke mně, budu mysliti na své věčné přijímání v nebi.

Představím si, že jsem již v ráji, v jeho náručí, že slyším jeho vlídná slova, vidím jeho sladký pohled, cítím horoucí tlukot jeho Srdce: jaký to úsměv, jaké vzájemné pronikání duší, jaká výměna srdcí . . . mé srdce se ztratí zcela v jeho. Ó, toho štěstí, toho vytržení! Andělé budou vůkol mne zpívati „Veni sponsa Christi“ a „Inveni quem diligit anima mea“. Svatí mne obstoupí a budou se veseliti se mnou. Maria mi přijde vstříc a řekne: „Mé dítě, miluješ Ježíše . . . hle, já jsem matka krásného milování . . .“

Jak krásné bude mé zítřejší svaté přijímání!

*** * ***

Ó Ježíši, bude to skutečně pravda, že Tě za hrobem uzřím a budu Tě milovati navždy?

Nuže, chci s radostí patřiti na svůj hrob jako na bránu, vedoucí k věčným příbytkům tvé lásky. Budu se připravovati k smrti jako nevěsta, čekající v královské předsíni na svou svatbu. A až přijde ona slavnostní hodina . . . ó, potom seberu ještě naposled všecku sílu své duše a všecken zápal svého srdce a pošlu ke svatostánku poslední výkřik své lásky: Ó Ježíši, rozevři svou náruč a přijmi duši, která Tě miluje . . . miluje Tě . . . miluje!

DEO GRATIAS

Tou měrou, kterou prchají dni mého života, plní se má duše milými vzpomínkami. Svatostánek mluví ke mně neustále o dobrodiních, jimiž Ježíš posázel mou životní stezku; nemohu popatřiti na svatou Hostii, abych nepocítil v srdci nejvroucnější vděčnost.

Chtěl bych oslavovati milosrdenství Ježíšovo hudbou andělskou; chtěl bych ohlašovati všemu stvoření, jak byl Ježíš ke mně dobrý, a pohnouti všechny, by mu děkovali se mnou; chtěl bych znáti mluvu svatých, abych mohl Ježíši vyjádřiti nebeskými slovy všecku vroucnost svých citů.

Ó ctihodný Kotolengo, ty svatá duše, žijící jen pro Ježíše, nauč mne své podivuhodné písni lásky, nauč mne svému vznešenému „Deo gratias“.

* * *

Ó Ježíši, Deo gratias!

Tys byl sluncem mého žití. Osvěcoval jsi mé dětství prvními červánky víry; později vylévals na mne proudy své lásky; budu zalit až do smrti světlem tvé záře, jež nemá západu.

Neuplynulo dne ani hodiny, aby nebyly prozářeny tvými dobrodiními: byl jsem vždy tvůj, věřil jsem v Tebe, doufal v Tebe, miloval Tebe a všechna díla tvé dobroty a Ty ses stal zajatcem z lásky ke mně.

* * *

Mé ubohé srdce, hořkostí naplněné, zklamáním vystřízlivělé, bojem znavené, velkým bolem zdrcené, mukami a obětmi vysílené, našlo v Tobě vždycky utěšitele. Na mé volání o pomoc odpověděl jsi vždycky slovem lásky. Když jsem bloudil ve tmách bezútěšnosti, hledal jsem Tě tisíckrát a vždy Tě našel na tvém místě ve svatostánku. Tys dovedl mluvit se mnou, když mé vzdechy nedocházely na zemi soucitu.

Deo gratias, ó Ježíši!

* * *

Přišla i smutná hodina hříchu; urazil jsem Tě. Ale tvé Srdce neznalo hněvu, nepomýšlel jsi na pomstu, nepřestals mne milovati. Sladkými, tajemnými cestami své lásky — Ty je dobře znáš — přivedl jsi mne ke svým nohám a vylil jsi na mne kalich své Krve, abys obmyl mou pokořenou, kající duši. Potom slavila tvá dobrota triumf nad mou bídou: chtěl jsi mne viděti u svého stolu... často... denně!... Ó svatá přijímání!... Ó rajske dni! — Ó milý Ježíši!

Plakal jsem s Tebou a Tys utíral mé slzy; modlil jsem se a Tys mne vyslychal, činil jsem pevná předsevzetí a Tys je ukládal do svého Srdce; objímal jsem svůj kříž a Tys mi dával sílu nésti jej; toužil jsem po ráji a Tys mi jej přislíbil; miloval jsem Tebe a Tys miloval mne.

Deo gratias, ó Ježíši!

* * *

Tížily mne povinnosti k tvému Otci, tížila mne neschopnost vyplniti je a tvá

velkomyslnost chtěla podepříti mou slabost ve svaté mešní oběti. Tak ubohé stvoření nikdy by se nemohlo náležitě klaněti nekonečné Boží velebnosti; Ty ses klaněl za mne.

Obtížen tolika hříchy, nebyl bych nikdy mohl Boha usmířiti svou krví; Tys ho usmířil za mne.

Pro svou ubohost nebyl bych nikdy mohl náležitě Bohu děkovati za přijatá dobrodiní; Tys děkoval za mne.

Můj hlas byl příliš sláb, aby pronikl až do nebe, mé modlitby mně nemohly zjednati slitování; Ty ses modlil za mne.

Deo gratias, ó Ježíši!

* * *

Co by bylo ze mne bez nejsvětější Svátosti? Při tolika pokušení světa, při ustavičných nástrahách d'ábla, při tolika vášních srdce... kam bych byl dospěl beze mše svaté, bez svatého přijímání, bez návštěv nejsvětější Svátosti? Ach, jistě bych byl mezi tvými nepřáteleli: byl bych ztratil víru, zradil svědomí,

bojoval proti tvé lásce, byl bych snad v pekle uprostřed zlořečení . . . Tvá Svátost mne zachránila.

Deo gratias, ó Ježíši!

* * *

Slyš, ó sladká Lásko moje!

Kdyby časem zpustlo všechno vůkol mne, kdybych klesal pod tíží neštěstí, kdyby se mi nedostávalo ani chleba, ani šatu, ani přístřeší, ba ani hrobu: slibuji Ti, že nesmí vyhasnouti v mém srdci vděčnost k Tobě, nikdy nesmějí andělé říci, že jsi miloval duši nevděčníka.

Chci Tě, ó Ježíši, milovati tak, abych byl neustávajícím, živým: *Deo gratias!*

BOŽSKÝ ŽEBRÁK

Ježíš tak miluje chudobu, že ji přišel hledati na zemi, protože jí nebylo v nebi.

Z nebe s sebou nevzal nic. Ta trocha slávy, kterou je zde obklopen, jest dobrovolným darem lásky jeho dítek. Kdyby mu odepřeli částečky chleba, nemohl by On — Pán všehomíra — dlíti u mne. Nedají-li mu trochu oleje, musí On — Světlo světa — dlíti ve tmě! Od jeslí žil život chudoby, jež stále vzrůstala, až mu konečně nezbylo jiného šatu, než prostičká způsobu chleba.

* * *

Zamilován do chudoby, snáší její následky, velmi pokořující: činí to, co poslední z chudých, *žebrá* totiž! . . . A jak bývá odmítán, tupen, pohrdán! . . .

Dobrovolně přijal na sebe největší slabost, nechává se uloupiti z těsného svatostánku, nechává se vyhoditi z ciboria na dlažbu; opuštěn leží tu jako La-

zar a žebrá u mimojdoucích o trochu soucitu.

At' uzavřen v kalichu, at' vystaven k uctívání nebo nesen ulicemi v průvodu, vždy mně připadá jako žebrák, jenž natahuje ruku, a zdá se mi, že volá prosebným hlasem: „Smilujte se nad ubohým Ježíšem!“

Zůstává současně v tisících a tisících svatostánek, aby se, pokud možno, přiblížil velkému počtu duší, aby mohl žebrati všude, kde jsou soucitná srdce. A tak po celá staletí zaujímá postavení žebráka.

* * *

Ježíš žebrá o trochu lásky. Ona je mu pokrmem a nápojem, občerstvením v únavě, posilou v bolesti.

Mohl by přikázati všem, aby ho milovali, však on ví, že lásku možno vznítiti, ale nelze jí vynutiti, a pak ví, že stav jeho eucharistického pokoření mu nedovoluje užívatí práva královského.

Hledá tedy cestu k mému srdci jen

bolestnými pohledy, prosebnými slovy a probodenýma rukama.

* * *

Ježíš žebrá. O co?

Žebrá o přátelské slovíčko, jdu-li mimo kostel, občas prosí o střelnou modlitbičku, o pozdrav při zvuku zvonu, o myšlenku, aspoň jedinou, jsem-li sám. Slova, jediného slova, neodepřel bych ani největšímu zločinci. A kolik slov mám pro Ježíše?

Prosí o trochu společnosti: vždyť je úplně sám po celé dlouhé hodiny — a jak touží míti mne blízko sebe! Stálo by mne tak málo námahy, věnovati mu denně několik minut; ale já se raději nudím celé dlouhé hodiny, než bych jej navštívil, raději se oddávám roztržitostem, nežli bych sebraně usedl k jeho nohám.

* * *

Ježíš žebrá o trochu lásky.

Pozoruj ho, duše má! ... Nedaleko vidíš kohosi, jenž chce také něco od te-

be: satana, který žádá aspoň všední hřích.

Ó milý Ježíši, jaké to odhalení pro mé svědomí! Tvůj i můj nejkrutější nepřítel žádá po mně s pekelnou tvrdošíjností denně nějakou malou obět' ... a bohužel, zřídka se stává, že bych mu odepřel trochu netrpělivosti, pýchy, marnivosti, neumrtvenosti; zřídka se stává, že by mne nesvedl k lehkomyšlným pohledům, posuzovačným řečem, nicotným myšlenkám, k nedbalosti a omrzlosti.

A Tobě, Lásko mé duše, Tobě se odvažuji odpírati almužnu modlitby, lítosti, předsevzetí... Tobě se odvažuji odpírati čtvrt hodinku adorace, obcování mši svaté, svaté přijímání... Jsem příliš povolný ke svým vášním, ale k Tobě jsem tvrdý.

* * *

Ó Ježíši, kéž bych mohl poklady své lásky splatiti tvou velikou chudobu, kterou snášíš pro mne! Kéž bych mohl na-

hraditi a oslaviti bohatstvím tisícerych ctností tvé nekonečné pokoření, jež snášíš jako žebrák.

Slyš, můj Ježíši! Poněvadž chceš býti dále žebrákem z lásky ke mně, zůstávej stále u dveří mého srdce. Tluc, a já Ti vždy otevru, pros, a vždy obdržíš. Dám Ti vše, čeho si budeš přát: slova, city, útěchu, úkony ctnosti, oběti, slzy, kající skutky, vše, i svůj život . . . avšak pod jednou podmínkou: aby má láska k Eucharistii neměla mezí.

JEŽÍŠ MNE MILUJE

Chtěl bych zapomenouti na celý svět a upnouti všecky své schopnosti, myšlenky a city na jedinou pravdu: *Ježíš mne miluje*. Potom by se mi vysvětlily všecky zázraky Páně a mé srdce by se rozhořelo láskou; neboť by bylo nemožno nemilovati horoucně Ježíše, když jsem přesvědčen, že on mne horoucně miluje. Lhostejnost a chlad mého srdce pochází jediné odtud, že zapomínám na onu pravdu.

Mysli na to, má duše; trochu přemýšlení ti jenom prospěje!

* * *

Prve než byl svět a nebeská klenba, posetá hvězdami, prve než andělé pěli chválu Boží... myslil Ježíš s láskou na mne. Staletí a staletí měla ještě uplynouti, prve než jsem poznal jeho jméno, a on mne již miloval. Uprostřed vší krásy a dokonalosti, jež měly jednou býti

dílem jeho stvořitelské moci, obrátil svůj pohled se zalíbením od věčnosti na mne; miloval mne a prahl po okamžiku, v němž mne uvidí před oltářem, v němž sestoupí, aby ukryl svůj nekonečný majestát v hlubině mého srdce.

Všechna provinění nevděčných pokolení ani mé vlastní hříchy nebyly s to, odvrátiti jeho lásku ode mne. Chtěli dospěti ke mně, musel projíti hrůzami zrady, bičování, potupy, rouhání a svatokrádeží... ale všecko překonal, nade vším zvítězil, jen aby mne mohl obejmouti.

A nyní je zde... ve svaté Hostii... blízko mne... ve mně... On, který mne miluje... Zdali ho i já miluji? ...

* * *

Ježíš mne miluje *osobně*. Láska, kterou chová k jiným, nezmenšuje nikterak jeho lásky ke mně, stejně jako se nezmenšuje cena svaté Hostie tím, že jiní dostávají částečku z ní. Ve svatém přijímání daruje se mi bez výhrady, dá-

vá mi tedy celou svou lásku. Více by mne nemohl milovati ani tehdy, kdybych byl jediným člověkem na světě. A vskutku, Ježíš mne miluje tak, jako by neměl nikoho jiného milovati kromě mne . . . Těší jej zajisté nebeské hymny a zpěvy, oslava ráje, klanění, chvály a úcta milionů duší, však to všecko nemůže ani na okamžik rušiti jeho lásky ke mně. A já? Mně stačí slovo, zdání, lichocení, trochu prachu . . . a zapomínám naň.

* * *

Ježíš a já! . . . Jaká propast! Ale též: jaké spojení! Eucharistie jediná vysvětluje význam slova „láska“, jež bývá tak špatně chápáno . . . Ano, Ježíš sám sestupuje v hlubinu mé nehodnosti, aby mne pozvedl k výšinám své velikosti.

Ježíš mne miluje. Já, ubohé stvoření, jsem milován Králem andělů. Já, nevědomý, jsem milován věčnou Moudrostí; plný nedokonalostí, jsem milován Svatým všech svatých! Jsem nízkého původu a miluje mne Syn Boží; jsem sláb,

a miluje mne Bůh silný; jsem beze všeho půvabu, a miluje mne věčná Krása; já, chudý, jsem milován Pánem všehomíra. Já... já... jsem milován Ježíšem!

A přece se ještě opovažuji žebrati u tvorů o lásku a chválu!...

* * *

Ježíš mne miluje. Proč se tedy rmoutiti, když si mne svět nevšimá? Není láska Ježíšova způsobilá odškodniti mne za každou hořkost?

Nic mne nemůže více sklíčiti a zbaviti naděje: ani lhostejnost, ani nevděk a sobectví, ani podezřívání a pomluva zlých, ani pohrdání pyšných a pokrytectví farizeů, ani vysílení, únava a trny obětí, ani temnota a hrůza smrti. Láska k Ježíši budiž vždy mou silou, mou slávou, mým životem a mým štěstím.

* * *

Ó Ježíši, jak jsi velkomyslný ve své lásce! S nekonečnou moudrostí zařídils

to tak, aby díla přírody i milosti mne svorně přiváděla sem ke tvým nohám, kde bys mohl na mne vylévati proudy své lásky. Jsem přemožen, ó Ježíši. Hle, zde jsem. Miluj jen toto ubohé stvoření, které chce nyní žíti jedině tvé lásce. Dej, aby celá moje bytost byla zachvá-cena plameny tvého Srdce, aby jimi byla osvícena, zapálena a docela strávena. Naplň mého ducha myšlenkami na tvou lásku, mou pamět vzpomínkami na ni, mou vůli touhou po ní. Tvá láska buď dechem mé hrudi, světlem mých očí, tlukotem mého srdce, melodií mého hlasu, úsměvem mých rtů, životem mého srdce; v hodině mé smrti buď tato láska jedinou mocí, která mne vyrve zemi a vrhne mne konečně do nebe.

PO HŘÍCHU

Nemám odvahy objeviti se před Tebou . . . jsem tak znetvořen! Pohled', jak je znečištěna má ubohá duše! Avšak právě pro svou vinu cítím velkou potřebu býti zde. Smrt dokazuje nejlépe nutnost života, a Ty jsi mým životem, nejmilejší Ježíši!

Jsem vinen, jsem nevděčný. Tak často jsi mne sytil ve svatém přijímání rozkoší, já však hleděl se nasytiti bahnem. Po radostech večeradla připravil jsem Ti v náhradu muky kalvarské. Ty jsi mne tak otcovsky objal, a já Ti dal políbení Jidášovo.

A přece cítím po svém hříchu potřebu přijíti sem, blízko ke svatostánku, svědku mých slibů lásky a věrnosti . . . neboť v hloubi své duše cítím, že Tě ještě miluji.

Ó Ježíši, ač obtížen vinou, jsem přece vždycky tvůj.

* * *

Zde stojí proti sobě tvá dokonalost a moje nehodnost. Jaké protivy! Leč jaké světlo pro můj rozum! Jak září tvoje dobrota, která Ti nedovolila vzdáliti se ode mne, u přirovnání k mému nevděku! Postavím-li svůj hřích vedle tvé svatosti, vynikne všecka jeho hrůza. A přirovnám-li své srdce ke tvému, spatřuji tu svět božské krásy a lidského mrzáctví.

Takové protivy musím pozorovati, ó můj Ježíši, abych lépe poznal Dobro, které jsem urazil, a tíži hříchu, kterého jsem se dopustil.

Strp mne proto chvíli zde u sebe. Dej mi před touto čistou Hostií poznati, jak to vypadá v mé duši.

* * *

Co by bylo ze mne, kdybych byl se svou tíží hříchů odkázán na tvory? Co bych mohl od nich očekávati? Od hříšníků by se mi dostalo nečestného souhlasu. Od pyšných opovržení, které odnímá odvahu. Lidé bez srdce by mne za-

hrnuli nemilosrdnými výčitkami. Zatvrzelí by mne sváděli ke hříchům ještě větším. Dobří by mne povzbuzovali, abych šel k Tobě; však nikdo by mi nemohl vrátiti svým slovem nevinnost.

A nebude-li mi vrácena, ó můj Ježíši, tu vzdálen od Tebe, upadnu snad ve světě v zoufalství a má lítost bude bez účchy. A Tys nikoho neuvedl v zoufalství a nikomu jsi neodepřel účchy.

* * *

Zde mohu prolévati svoje slzy, krev své duše; ony jsou nejdražší obětí, kterou Ti může dáti má lítost. Ve smutku a chudobě, do které mne uvrhl hřích, nezůstalo mi nic kromě slzí; všecky je vyleji u tvých nohou.

Jak je dobře vyplakati se u Toho, který osušil tolik slzí! Zdá se mi, že tou měrou, kterou prýští z mých očí slzy lítosti, mizí ze srdce má vina.

A co činíš Ty, můj Ježíši? Ach, Ty otvíráš znova rány svých rukou, nohou i ránu boku a chystáš se vylíti na mou

ubohou duši svou předrahou Krev. A já jsem hotov ji přijmouti . . . volám úpěnlivě, doufám . . . toužím, aby mi byla křtem nového vykoupení.

* * *

Stavím se na místo Magdaleny. Pokořuji se, skláním své čelo k zemi: ale mezi tím se mé srdce láme jako nádoba alabastrová, leje se z něho balzám, tak milý tvému Srdci, upřímná lítost.

Nestačí mi plakati před obrazem sebe krásnějším. Musím Ti býti nablízku ve skutečnosti, ne na obraze, chci Tě nalézt živého a pravého, chci míti jistotu, že na mne hledí dvě oči, plné soucitu, že mně žehnají dvě ruce, plné milosrdenství, že mi odpouští Srdce, plné dobroty. Chci nalézt svého Ježíše, jehož hledám, od něhož očekávám slovo smilování, lásky a života.

* * *

Ó Ježíši, můj dobrý Ježíši! Jen tvoje láska mne sem přitáhla: Tys mi nabídl

v nejsvětější Eucharistii útočiště před výčitkami svědomí. Dokonej dílo, počaté tvou milostí.

Sešli paprsek světla mému svědomí, abych poznal celou tíhu své viny. Vyšli šíp lásky do mého srdce a probodni je palčivou, živou lítostí. Dej mi síly k pevnému a účinnému předsevzetí, neuraziti Tě nikdy více.

Ty jsi Chléb andělský, vrať mi čistotu andělskou. Ty jsi Chléb silných, posilni mne, zeslabeného hříchem. Ty jsi Bůh lásky, zapal v mém srdci svatý oheň lásky.

* * *

Ó Ježíši, nyní jdu ke tvému zástupci, abych dosáhl tvého odpuštění, ale vrátím se rychle sem. Musím se vrátiti, abych Tě po tolikerém zármutku potěšil, maje duši okrášlenou milostí. Vrátím se, abys Ty sám vyplnil prázdnotu mé duše, viny zproštěné. Rychle se vrátím... a Ty mi připravíš zatím stůl. Ó, ... svaté Tělo ... Krev ... Duše ...

Božství! ... Ó, jak dlouho trvají jisté odklady!

Ježíši, počkej ... hned se vrátím.

PO ODPUŠTĚNÍ

Ó Ježíši, přicházím od tvé soudné stolice, kde jsem našel odpuštění místo odsouzení. Byl jsem spoután vinou, nyní jsem ozdoben milostí; byl jsem pokryt malomocenstvím, nyní jsem čist; byl jsem mrtev, a opět žiji; byl jsem satanův, nyní jsem tvůj. Ty sám jsi mne takto přeměnil!

Nevidím již na nebi šlehati blesky, zase se vyjasnilo. Modlím se a moje modlitba je opět hlasem srdce, které se raduje a miluje. Patřím na líbezná obrazy mariánské . . . na Ukřižovaného . . . a nevidím tu již onoho bolestného, přísného výrazu, který mi byl prve výčitkou. Blížím se ke svatostánku, zdá se mi, že se otvírají jeho dvířka a Ježíš vystupuje s rozevřenou náručí, aby mně dal políbení pokoje.

Je to snad klam? Není-li pravda, ó Ježíši, Ty se raduješ, že mne zde vidíš . . .

s duší znovu okrášlenou . . . se srdcem očištěným?

Ó, jaká radost! Kdyby spadl onen bílý závoj, který Tě zahaluje, kdyby ses mi zjevil tak, jak jsi skutečně, v průvodu svých andělů . . . již bych se nemusel rdítí studem, ale mohl bych patřiti na Tebe . . . na anděly s klidem, neboť jsi opět mým Otcem a oni jsou mými bratry.

* * *

Ale, můj Ježíši, jak je to možno, žes mi vše odpustil? Proč jsi mne netrestal a prokazuješ mi milosrdenství? Proč jsi zapomněl na hněv a jednáš se mnou tak vlídně? Proč odkládáš přísnost a projevuješ tak něžnou lásku?

S úsměvem ukazuješ mi rukou na své Srdce. Rozumím, ó Ježíši: Zde jsou pohnutky tvého jednání. Ty mne miluješ: hle, toť ono veliké „proto“.

Ty jsi stále týž, ó dobrý Ježíši. Za devatenáct století svého eucharistického života nikterak jsi nezměnil své povahy.

Tvé sympatie patří vždy nešťastným: a já jsem byl přece velmi nešťasten.

Díky, díky, můj sladký Ježíši! Díky! . . . jiného Ti nemohu říci. A že ani jiného ode mne nečekáš, nyní, kdy jsem opět tvůj, zcela tvůj?

*** * ***

Mých hříchů není více. Můj poměr ke svátostnému Spasiteli je opět obnoven. Nabyl jsem zase práva zaujmouti místo mezi krásnými dušemi, které ho milují, jemu se klanějí, jej přijímají: mohu spojovati svůj hlas s hlasy andělů, smím žádati kněze, aby mi vlil do srdce Krev Ježíšovu: mám jistotu, že Maria mne již nevidí mezi katany svého Syna, ale ve večeradle, vedle sebe, hlavu opřenu na jeho hrudi.

Jaké štěstí býti v milosti Boží! Stíny smrti mne už neděsí; zkaženost světa nemůže mne tlačiti k zemi; bolesti života jsou lehčí; nemoci pozbývají hořkosti, smrt hrůzy. A to proto, že Ježíš zaujal všechny mé myšlenky a vkládá mi

do duše sladký mír, jenž je předchutí nebe.

Ach, nikdy již, v celém svém životě nechci uraziti Ježíše.

* * *

Ježíš je se mnou zase spokojen! Kéž bych si mohl tuto spokojenost zajistiti, abych jej mohl těšiti v bolestech, které mu způsobí pohled na duše odbojné, svéhlavé, hluché k jeho volání, necitelné k jeho lásce, vzpírající se jeho milosti.

Je spokojen se mnou, protože jeho utrpení, smrtelná úzkost a smrt nebyly nadarmo, protože není na mně zmařeno velkolepé a božské dílo jeho vtělení.

Ó Ježíši, tvé zajetí ve svatostánku Ti působí, pravda, mnoho zármutku, ale zároveň mnoho útěchy. A nyní Tě mohu i já potěšiti.

Jak to, že já mohu těšiti svého Ježíše?

Ó andělé, plesejte, zpívejte své nejkrásnější chvalozpěvy: potěšil jsem Ježíše!

* * *

Zdá se mi, že se dopustím nové viny, nenavštívím-li hned Ježíše v bílém rouchu, jež jsem právě obdržel.

On musí první popatřiti na dílo svého milosrdenství, on se musí první radovati z občerstvující rosy, kterou pokropil mou duši, on musí utrhnouti první květy, jež vypučely pod paprsky jeho odpuštění.

Má duše je plna slavnostních hymnů a písní, jejichž melodie nezní nikde tak čarovně jako před svatostánkem, kde znovuvzkříšená duše se modlí, jásá a miluje.

Přijmi tedy, ó Ježíši, prvotiny mého nového života; přijmi ovoce, uzrávající v zahradě mé duše, kterou jsi vzdělával s božskou námahou, kterou jsi svlažoval svou Krví: všechno zasvěcuji Tobě. Zrodil jsem se tvou milostí k novému životu, nuže, chci žíti ve tvé lásce, chci umřítí ve tvé náruči.

* * *

S novým životem vrátil se mně i hlad,

hlad po Tobě, můj dobrý Ježíši. Nestačí mi bílý šat, nestačí mi snubní prsten ani tvůj polibek odpuštění: chci více, chci Tebe samého.

Přijď, ó Ježíši, přijď a ubytuj se v mém srdci, které sis připravil s tolika oběťmi. Přijď: královský palác, vyzdobený skvělou nádherou, rozpadl by se brzy v sutiny bez panovníka; přijď s velebností svého majestátu, přijď se svou mocí a panuj, přijď a naplň jej svými poklady; přijď a ozař jej svým leskem; přijď a oblaž jej svou láskou!

Ó Ježíši, nenech mne po mém vzkříšení trpěti hlad. Volal jsi mne... a já jsem se vrátil... pohled' na mne... mám hlad... dej mi Chleba!

SKRYTÝ ŽIVOT

Ježíš je život, a zdá se, jako by u něho přestával všechn život. Víra mi praví nekonečně mnoho, avšak oči mé nevidí nic. Ježíš je zvyklý skrývati se, kdykoli činí zázraky.

Tajemství vtělení se událo skrytě v lůně Panny Marie. Na svět vstoupil po prvé v temné noci. Nejsvětější Eucharistie ustanovena pozdě večer v neznámé místnosti. Vykoupení celého lidstva dokonáno v zázračném zatmění na Kalvarii. Jeho svátostný život plyne ve skrytosti, která je úměrná jeho všemohoucnosti.

Ó Ježíši, neslyším Tě .. nevidím Tě .. ale svým skrytým životem jako bys nohama šlapal mou marnivost.

* * *

Z malé, nepatrné Hostie vychází síla, která udržuje celý svět a tvoří v něm neustále nový život. Ve svaté Hostii jest

ruka, která řídí hvězdy v jejich závratném letu po nevyzpytatelných drahách vesmíru. Ze svaté Hostie vychází hlas, který volá neustále nová pokolení z nicoty k životu. Ve svaté Hostii je krása, která se zrcadlí v milionech tvorů a která pudí duše, aby pátraly po jejím tajemném zřídle. Pravda, jež osvěcuje tolik duchů, pravda, která plodí mudrce, která dala církvi její Otce a učitele, tato pravda celá je ve svaté Hostii. Všecka krása, pravda a dobro, které se vyskytnou na zemi až do konce věků, budou vycházeti odtud, ze svaté Hostie, z Ježíše svátostného.

A nic tam nevidíme! Nic neslyšíme!

* * *

Kolem svaté Hostie krouží celý svět milosti, nekonečně krásnější než svět viditelný, a čerpá z ní všecek svůj život. Každý den, ba, každou chvíli osvobozuje Ježíš duše z vazeb hříchů, sílí je dary svého ducha, dává jim účast na svém Božství spojením se sebou, činí je po-

korné mezi pyšnými, štědré mezi lakomci, čisté mezi nevázanými, statečné mezi zbabělci; vede je k samotě klášterní, posílá je kázati do krajů pohanských, pudí je na mučidla, plní je nadšením pro utrpení, muka a smrt; dává jim radost v pronásledování, pozdvihuje je k nazírání, vytržení . . . k extasi.

A já hledě na svatou Hostii, nevidím ze všeho toho nic.

* * *

Ježíš je svatost; ale nevidím z ní nic, jen kousek bílého chleba: tato běl je jediným smyslovým znamením jeho ctností. Jinak nevidím nic. Zde, pod touto bělí jest pokora, však nevidím schýleného čela ani skromného zevnějšku. Je zde chudoba, ale nevidím ruky, vztahující se po almužně. Je zde dobrotivost, leč nevidím vlídného úsměvu ani něžného pohledu. Je zde milosrdenství, ale nevidím paží, rozpjatých, aby objaly hříšníka. Je zde trpělivost, avšak nevidím beder, schýlených pod tíží kříže. Jest zde

nekonečná láska, leč nevidím tlukoucího srdce. Jest zde... co jest svatého, aby to nebylo ve svaté Hostii?

Zde je vše, protože jest tu Ježíš; zde je pravý život, život dokonalý, život věčný, ale zcela skrytý.

* * *

Když tedy Ježíš miluje skrytost i na úkor své důstojnosti, když se ukrývá očím lidským i přes to, že od mnohých srdcí nebude milován, jest to zřejmý důkaz, že život je tím dokonalejší, čím je skrytější.

Nyní již chápu příčinu jistých tužeb, jež znepokojovaly mé srdce někdy po adorační hodině. Ježíš sám mně vnuká touhu po skrytém životě, aby mne pohнул žítí tím plněji z něho. Věci tohoto světa ztrácejí pro mne den ode dne půvab, není pro mne jiné krásy kromě svaté Hostie. Mou jedinou radostí jest: Klaněti se svátostnému Ježíši, přijímati jej, obcovati mši svaté a požehnání. Kdyby to bylo možné, chtěl bych vzítí bílý zá-

voj, zakrývající Ježíše, rozprostříti jej, zahaliti do něho sebe, a tak se dokonale skrýti před světem.

* * *

Ó Ježíši, toužím Tě vroucně milovati... ale tak, aby toho nikdo netušil. Toužím se ukrýti v Tobě tak, abych více neexistoval pro svět. Chtěl bych býti svatým, ale zdáti se obyčejnou duší. Toužím stravovati se láskou před tvým svatostánkem nikým nevšímán. Chtěl bych jen Tebe jediného míti svědkem svých myšlenek, citů, skutků a bolestí.

Ach, dej mi tuto milost, můj dobrý Ježíši! Postav mne do stínu, skryj mne před zraky světa. Pošli zástup andělů, rozestav je ve dvou řadách kolem mne, aby utvořili osamělou a skrytou stezku, jejíž výehod by tvořily pouze dveře tvého svatostánku a otevřená rána tvého boku; a potom... přijď, ó Ježíši, přijď ke mně a skryj se v úkrytu mé ubohé duše; dovol mi též přijíti k Tobě a skrýti se v úkrytu tvého Srdce.

**Ježíš se mnou . . já s Ježíšem . . Ó an-
dělé nebeští, zpívejte hymny věčné lás-
ky: požívám rozkoší života, skrytého
v Ježíši.**

MOJE ČÍTANKA

Ježíš je nejlepší knihou ke studiu Ježíše. Knihy, sepsané lidmi, třeba i světcí, nevyrovnej se nikdy této malé, bílé stránce, svaté Hostii. Zde nemluví člověk o Ježíši, ale Ježíš mluví sám o sobě. Oko zří pouhou Hostii, utkvívá na způsobách chleba, ale víra jde dále a obdivuje se krásám Ježíšovým; a spojí-li se pohled našeho oka s tímto pohledem víry, budeme Ježíše nejlépe viděti, studovati a poznávati.

Svatá Hostie jest ona kniha, kterou viděl svatý Jan (Zjev. 5., 1.): jest popsána uvnitř i zevně — uvnitř jest vylíčena velikost Ježíšova, zevně jeho pokoření a obojí se navzájem vysvětluje: velikost Ježíšova dává nám poznati jeho ponížení, pokořením vyniká jeho velikost. A tímto podivuhodným kontrastem jest Ježíš oslaven. Uzavřel se do svaté Hostie jako do nějaké hrobky, ale jeho hrob bude vždy slavný, neboť duši, jež rozjí-

má o Eucharistii, zjevuje se Ježíš v ustavičném zmrtvýchvstání.

* * *

Čtu tedy ve své eucharistické čítance. Hle, svatá Hostie! Patřím na ni... jest bílá; zdvíhá-li se... je lehoučká; při doteku... je chladná.

Pozoruji dále.. ona běl se mění v nebeské světlo... ona lehkost udržuje celý svět, hmotný i duchový.. onen chlad je láska Boží, plamen Srdce Ježíšova, oheň božské lásky.

* * *

Pokračuji ve čtení... leč nerozeznávám slov, vidím jen matný obraz Ukřižovaného, jak byl vytlačen železnou formou, a i ten bývá často při vyřezávání poškozen.

Čtu dále a nalézám pod oním zlomkem obrazu věčné Slovo Boží: ono slovo, které plynulo se rtů proroků, ze srdcí patriarchů, z pera evangelistů; které zaznívalo na pláních palestinských, tlumeně v domku nazaretském,

slavnostně na hoře blahoslavenství; slovo, které strašlivě hřímalo do duší farizeů, ale mírně padalo do srdcí nešťastných, které zvěstovalo Magdaleně odpuštění a všem nabízelo milosrdenství; jest to ono něžné a zároveň smutné slovo z večerádky, je to vzdech z Getsemany, je to úzkostný výkřik z Golgoty, je to slovo, zmlklé ve hrobě; toť slovo, odkázané apoštolům a zaznívající po všech končinách země; toť slovo, znějící se rtů církve, působící ve svátostech, dávající zákony 400 milionů duší, povzbuzující všecky nešťastné, rozptylující všecky temnoty; slovo, které pozvedá z kalu, posvěcuje, povznáší až k nebi; je to slovo, které uslyšíme naposled na zemi, až sestoupí, aby řekl spravedlivým: Pojd'te, požehnání! . . .

Ó, jak úchvatná kniha je sv. Hostie!

* * *

Budu čísti dále . . . Na svaté Hostii se odráží slabé světlo lampy a několika svící, světlo, které je odleskem lásky kla-

nitelů. Leč pod tímto světlem vidím jiné, jasnější, silnější, zářivější... a čtu... ono skryté světlo — toť odlesk lásky Ježíšovy ke mně.

Čtu... ale nemám před sebou jediný list, nýbrž knihu, která počíná i končí ve věčnosti! Můj Ježíši, jaká to láska!

Dějiny této lásky jsou vypsány ve svaté Hostii. Ona je živým důkazem věčné lásky, kterou mne Ježíš miluje od věků; zde čtu, že jest mu největší radostí na zemi býti se mnou; že touží odpočinouti si u mne po dlouhé cestě z lůna Otce do mateřského lůna Mariina, od jesliček ke kříži, od kříže ke svaté Eucharistii, z Eucharistie do mého srdce; čtu o jeho velkomyslné něžnosti, která se všeho zbavuje, aby dala všecko mně; čtu slavnostní přislíbení, že mne nikdy neopustí, vždy mne bude těšiti, přijde mi na pomoc v okamžiku smrti, přijme mou duši a vezme ji s sebou do ráje.

Ó, jakou knihou jest tato Hostie! Jedině Ježíš ji mohl napsati.

* * *

Co učiním s touto knihou? Učiním jako svatý Jan (Zjev. X. 10) ... viděl knihu, kterou mu nabízel anděl, vzal ji, spolkl a pocítil v ústech sladkost medu.

Čteme-li krásnou knihu, říkáme, že ji hltáme, čímž chceme naznačiti náruživé čtení.

Povzbuzen Ježíšem, budu přicházeti denně k svatému přijímání, abych také hltal svou knihu. Chci čísti všechny její stránky spíše láskou svého srdce nežli očima víry; chci si každé slovo vtisknouti do srdce tak, aby nikdy nemohlo býti z něho vymazáno.

Ze své eucharistické knihy chci též čerpati všechna pravidla života; zde chci hledati rady v pochybnostech, zde čerpati nadšení ke zpěvu Boží chvály, ke zdokonalení sebe a ke skutkům lásky bliženské. Ona bude mou Knihou dobrého chování pro obcování s nebem i se zemí, ona bude mým Zákoníkem ve sporu s mými vášněmi, bude Sbírkou nejšlechetnějších myšlenek, nejmocnějších citů a nejkrásnějších skutků.

Budu v ní čísti v kostele, na cestách, doma, zdráv i nemocen, při práci i odpočinku, vždy a všude . . . a doufám, že jí nikdy neztratím, že mi jí nikdo nevyrve . . . budu nositi svou čítanku vždy ve svém srdci.

NA BLÍZKU

U Ježíše je vskutku dobře. Hodina klání je proto nejkrásnější z celého dne: je to hodina oddechu, klidu a odpočinku.

Ovšem, někdy nevím, co mu říci: jsem tu a patřím na oltář, na věčnou lampu, na monstranci a konečně beze slova utkvím zrakem na Hostii. Srdce cítí mnoho, ale ústa neříkají nic.

Toto mlčení mne však netrápí, neboť andělé rovněž nemluví; myslí jen a milují a všecka jejich mluva záleží v tom, že obětují Ježíši své myšlenky a city: Ježíš je vidí, přijímá jejich dary a to dostačí.

Tak i já: otevírám celou svou duši i srdce, aby v nich četl Ježíš sám. Nic před ním neskrývám, jeho božský zrak proniká celou mou bytost. Ó, jaký pohled! ... jak je mi při něm dobře! ... S počátku působí jako mírné teplo, které zapuzuje všechnu chlad, potom se po-

zvolna vzmáhá v oheň, který mne rozpaluje. Nedovedu říci, jak se to děje, ale cítím se po hodině klanění očištěn. Jsem týž jako prve, ale lepší, čistší, mírnější, trpělivější, více miluji Ježíše.

*** * ***

Ubozí světáci! Lituji mne, že trávím čas u Ježíše, místo abych hledal rozptýlení: vidí-li mne klečeti pokorně v přítomnosti Ježíšově, tvrdí, že se zahazují. Ó, kdyby věděli, jak se cítím velikým, pokořují-li se před Eucharistií!

Klaním-li se Ježíši, nečiním jiného, nežli že se stavím na místo, které mi přísluší. Jsem jeho tvor, jeho zajatec, jeho služebník: cítím se vždy jako vyšinut s kolejí, jsem-li od něho vzdálen.

Zde před svatostánkem jsem před Výsostí, která převyšuje každou pozemskou výsost; všichni ctitelé pozemské velikosti stojí nekonečně níže než já.

Zde jsem s anděly... A jest na zemi krása nebo velikost, jež by se rovnala andělské?

Zde se setkávají nejsvětější, nejčistší, nejušlechtilejší duše . . . a kolik je takových v blízkosti mocných tohoto světa?

Zde bývají řešeny nejdůležitější otázky vesmíru: Bůh, duše, věčnost, ctnost, heroismus, obět, ráj . . . Ve kterém paláci královském na světě se mluví o těchto věcech?

Zde se stáváme lepšími — ale vzdálení od Ježíše, ve styku s lidmi ztrácíme vždy něco krásy ze svého královského pláště.

* * *

V přítomnosti Ježíšově vždy nalézám, co mi svět tak neústupně skrývá: poznání sebe sama.

Ve světle eucharistickém se mi objevují všechny chyby minulé i přítomné, v srdci se mi rodí cit očišťující lítosti. Ó, jak bídny se cítím v přítomnosti Ježíšově, a přece, jak sladké slzy prolévám při pohledu na svá provinění!

Kde jinde na světě naleznu píd' země, již bych mohl zavlažit svými slzami a zasaditi tam něžné kvítko naděje? Kdo

mi může říci kromě Ježíše: „Jdi v pokoji, tvé hříchy jsou ti odpuštěny?“

Pýšní tohoto světa mají pro kajícího jen pokořující pohrdání; jediný Ježíš umí podati ruku chybuujícímu, který chce povstati, jedině Ježíš mu dá políbení na důkaz obnoveného přátelství.

Stánky hříšníků nejsou pro mne; jediný stánek Ježíšův může mi poskytnouti odpočinku.

* * *

Do každé hodiny mého uplynulého života je vryto nějaké dobrodiní Ježíšovo; v každé hodině mé budoucnosti budu ho potřebovati. Zbytek mého života musí se tedy pohybovati mezi díkem a prosbou.

Každodenně chci sem přinášeti vroucí a něžné city svého srdce, vděčného za nesčetná dobrodiní, jimiž mne v posledních letech zahrnul; přinesu sem i nejpokornější prosby, aby i dále zůstal mým Otcem, Přítelem, Spasitelem, Bohem. A Ježíš, tak velikomyslný k duším,

které mu projevují aspoň trochu vděčnosti, zdvojnásobí i ke mně svou něžnost, milost a lásku. Ach, kdo pochopí Srdce Ježíšovo? Tak, jak je znám, očekávám všecko od něho.

* * *

Jsi spokojen, ó Ježíši, když prodlévám chvíli u Tebe? Ustanovil jsi přece Eucharistii proto, abys mohl zůstatí se mnou? Tedy...

Ó Ježíši! Tys nedovolil Petrovi, Jakobovi a Janovi vystavěti stánky v lesku Tábora, mně však neodepřeš učiniti tak zde, v pokoření svatostánku; zůstanu u Tebe, ve tvé přítomnosti, abych mohl s Tebou rozmlouvati, naslouchati tvým slovům, těšiti se ze tvé lásky. Denně chci klásti na tvůj oltář květy, vypěstěné v zahradě mé duše: květy *klanění, lítosti, vděčnosti, proseb*. A Ty, ó dobrý Ježíši, uvij z nich věnec kolem svého Srdce: neboť, pravím Ti to se slzami v očích, bolí mne, když vidím tvé Srdce ověčeno pouze trním.

V DÁLCE

Jsem jen několik kroků od Ježíše, a přece se mi zdá tak daleko!

Předměty, které mne obklopují, stěny mého pokoje, v němž nyní musím prodlévati, vše mi praví, že jsem vzdálen od Ježíše. Jakkoli krásné jest světlo denní, přece je mi mnohem dražší záře věčné lampy. Lidé, s nimiž obcuji, působí mně radost svou dobrotou, leč mnohem více by potěšili mé srdce, kdybych je viděl klaněti se Ježíši. Rozmlouvám a poslouchám řeči o tisícířých věcech, ale více by mne potěšil šepot modlitby před oltářem. Slyším bít hodiny a hned vzpomínám na Ježíše tam ve svatostánku, který všecky tyto hodiny tráví o samotě z lásky k nám. Ještě neuhodila hodina, ještě nesmím k němu, musím čekati dále... Jak je mi to dlouhé! Jak daleko je Ježíš!

* * *

Mé myšlenky a často i mé pohledy zalétají k Ježíši; hledám jej z dálky... vím, kde je... ale mezi ním a mnou je tolik věcí! Po ulicích, v domech, jež mne dělí od Ježíše, samá marnost... samá žádostivost... samé hříchy; abych se dostal k němu, musí mé srdce namáhavě přeplouti moře zármutku.

Chvillemi posílám do svatostánku některé povzdechy, ale obávám se, že se cestou ztratí v tolika rouháních, nebo že tam přijdou bez ohně a bez života.

Je pravda, že se dívám s věrou na něho a on že se dívá na mne; je pravda, že setkání dvou pohledů je setkáním dvou duší, však přece bych chtěl, aby mé oči viděly aspoň bílou Hostii, kdykoli se s ním setkává má víra. Jak krásná je tato bílá Hostie!

* * *

Kdož ví, zda v tomto okamžiku dlí někdo u Ježíše? Je sám? Zdaž některé zbožné srdce ruší ticho kostela svou modlitbou, svým pozdravem, tlukotem?

Prosil jsem svého anděla Strážce, aby zůstal u Ježíše místo mne... ale bych raději, kdybych tam mohl býti sám. Však ještě nepřišla hodina... musím zůstatí vzdálen od Ježíše.

Slyším zvonek. Ježíš ohlašuje svou návštěvu u některého umírajícího. Má-li důstojný doprovod? Snad se tak tak najdou čtyři chudáci, aby ho doprovodili... a já, který bych za ním šel jako rajskou cestou, já musím zůstatí vzdálen...

Teď zvoní zvony. Je mše svatá. Ježíš sestupuje na Kalvarii, aby se obětoval Otci za všechny... Bude přítomno několik zbožných duší, aby jej těšily, aby s ním plakaly, aby rozjímalý jeho bolesti? Nebo tam budou spíše katané? Jsem-li v kostele, rmoutí mne neúcta mnohých a přeji si býti raději daleko, abych toho neviděl: a jsem-li vzdálen, toužím býti u něho, abych urážky napravoval, neboť je lépe trpěti blízko Ježíše nežli požívati pokoje daleko od něho. — Pokoje? ... Jak bych mohl míti

pokoj, když se musím obávati, že je můj Ježíš urážen?

*** * ***

Trochu útěchy nalézám ve volné přírodě. Tam vidím po rovině i po návrších rozsety kostelíčky, bělající se mezi zelení. — Ježíš je tu ve stu svatostánků, snad samotén, snad se mu klaní některá prostinká duše.

Kamkoli obrátím svůj zrak, vidím tyto chudé příbytky Ježíšovy: a třeba vzdálen, cítím se jím obklopen. Stojím jakoby ve středisku lásky Ježíšovy, do něhož se sbíhají paprsky jeho citů se všech stran; chtěl bych býti ohniskem, z něhož by sršely vůkol jiskry lásky, až by zasáhly posléze jeho Srdce.

Jaká útěcha . . . viděti Ježíše na celém obzoru! A jaká strast viděti jej tak daleko a nemoci se k němu přiblížiti!

Chtěl bych natrhati kvítí na krásných úbočích, na polích, u chladných vod, chtěl bych z nich uvíti věnec a donésti jej Ježíši; ale vzdálen od něho, mohu

je pouze zvednouti do výše a obětovati mu je v modlitbě; a pak mi vypadnou z ruky, zvadlé slunečním žářem.

* * *

Jsem na cestách. Z vlaku, jenž ujíždí, sotva se dotýkáje kolejí, vidím míhati se nesčetné skromné kostelíčky; majestátní chrámy se vzdalují pomalu a těžce; v pozadí se vynořují obrysy pahorků a na nich se sotva pohybují jiné kostely... A hned si navzájem vyměňujeme pozdravy s Ježíšem.

Ale jak bolestné jest toto ubíhání, toto vzdalování! Proč se musím ubírat opačným směrem od Ježíše? Proč jenom tak spěšné loučení? Což mne nemiluješ? Což ho nemiluji já? Oh, kdybych mohl za této rychlé jízdy vrhnouti do každého z těchto kostelů kousek své duše!

Však hle! tam v dálce se opět vynořují jiné chrámy na výšinách a pokrývají úbočí hor. Vzdálenost mizí... Ježíš roste takřka před mýma očima tou měrou, jak ubývá cesty. Zanedlouho stanu

blízko něho. V onom městě, v onom kraji mne snad nikdo nezná, nikdo mne tam nečeká; ale Ježíš mne zná... čeká mne s otevřenou náručí a s usměvavou tváří.

Nikdy mi nebude cizí země, jež chová pro mne jedinou Hostii!

* * *

Budu milovati Ježíše i v dálce, neboť každé odloučení mne naplňuje živější touhou po něm.

Vzdálen od svého Chleba, pociťuji tím větší hlad. Vzdálen od pramene, mám palčivější žízeň. Vzdálen od místa odpočinku, cítím tím větší únavu. Vzdálen od Lékaře, mám tím větší touhu po zdraví. Vzdálen od svého Otce, vzdychám tím více po jeho objetí. Vzdálen od Ježíše, tím horoucněji po něm toužím.

PANE, NEJSEM HODEN

Tolik Tě potřebuji, ó Ježíši ... mé srdce hladoví po Tobě ... A přece vědomí mé nehodnosti vzdaluje mne od Tebe.

Ó Ježíši, necítíš žádného odporu, když se blížíš mé duši? A proč chceš přijíti? Ještě ses dosti neponížil? Nestačí Ti skrytost svatostánku, chladné ciborium, těsná způsobá? ... Nevidíš, jaký jsem?

Jaký rozdíl mezi přijetím, které Ti uchystala nejblahoslavenější Panna, a mým! U vědomí své nehodnosti se domnívám, že musíš postrádati domku nazaretského.

* * *

Ciborium nemá sice tepotu života, ale je aspoň čisté a leskne se zlatem; já hledám čistotu a očekávám svého lesku od Tebe.

Mé oči nejsou hodny patřiti na Tebe; neboť vyhledávají stále marnosti svět-ské, neumějí se dívati na nebe a oplakávají hříchů.

Můj jazyk není hoden dotknouti se Tebe: neboť byl zneuctěn tolika marnými, neužitečnými, posuzovačnými slovy a neumí se modlití.

Můj duch, tak roztržitý a tak málo způsobilý k rozjímání, není hoden přijmouti Tebe, kterýž jsi věčná pravda.

Mé srdce, tak chladné, tvorům nakloněné, není hodno přijmouti tvé Srdce, zcela láskou hořící.

Mé tělo, tak lenivé poslouchati duši, není hodno přijmouti tvé, které se unavilo a zemdlelo apoštolskými pracemi, které vykrvácelo a umřelo za mne.

Má krev, jež vřela tolikrát v žilách zárem vášní, není hodna smísiti se s tvou, která zná jedinou vášeň: býti vylita pro spásu světa.

Má duše, zpustošená tolika hříchy, bez nadšení a horlivosti, není hodna přijmouti tvou Duši, tak čistou, tak krásnou, tak svatou.

Celá moje bytost, jež se zdá spíše vytvořena z bláta než stvořena tvým bož-

ským dechem, není hodna spojití se s tvým Božstvím.

* * *

Mezi všemi ubožáky, jimž se až dosud dostalo milosrdenství tvé návštěvy, není nehodnějšího než já. Přišel jsi k malomocným, ochrnutým, slepým, chromým, němým, hluchým, ano i zemřelým, abys jim vrátil zdraví i život; ale jejich nemoc a smrt nebyly hříchem, byly neštěstím. Však mám-li já duši zachvácenou malomocenstvím, je to má vina; jsou-li ochromeny síly mé duše, je to má vina; nemohu-li viděti věcí nebeských, je to má vina. Má vina jest, nepokračuji-li dosti rychle na cestě ctnosti, nemluvím-li řečí modlitby, neslyším-li tvých vnuknutí, jsem-li jako mrtvý. Nešťastní v evangeliu mohli vzbuditi tvůj soucit, však já mohu vyvolati jen tvůj odpor.

A přece mnou nepohrdáš, chceš přijíti ke mně a činíš mi sladké násilí, abych Ti otevřel své srdce.

Ó můj Ježíši, proč jsi zapomněl na

mou nehodnost a na svou velikost? Co nalézáš ve mně, že nedbáš ani práv své nekonečné velebnosti? Nevidíš, že jsem chudý, bídný, hříšný . . . že nejsem nic?

Ó Ježíši, jdi raději k jiným duším, které mají čistotu, krásu a lásku andělů; tam nalezneš kolébku samo kvítí, chrám samo zlato a svatostánek samé drahokamy. Jdi k nim . . . z propasti své nehodnosti budu dychtivě pozorovati tvé zasnoubení, triumfy a tvé božské radosti; a pohled na tvou šťastnou lásku zmírní na okamžik mé neštěstí.

* * *

Však proč se nevzdaluješ? . . . Proč zůstáváš v ruce kněze, jenž se chystá přistoupiti ke mně? Proč, ó Ježíši, proč? Jsem tak nehoden! A přece chceš přijíti? Nechci zápasiti s tajemstvím tvého ponížení . . . Přijď, přijď konečně, ó Ježíši! Jestli ode mne neuslyší sladké odpovědi tvá láska, bude se moci uplatniti tvé milosrdenství.

Přijď . . . ale zapomeň prve klanění,

které přijímáš v nebi od zástupů svých andělů; zapomeň, že jsi věčný, všemohoucí, svatý, svatý, svatý Bůh; zapomeň svých práv, aby ses tím spíše upamatoval na všechny své oběti.

Přijď... ale vzpomeň soucitu, který Tě přiměl sestoupiti s nebe do jeslí; vzpomeň lásky, která Tě přiměla bydleti mezi syny lidskými; vzpomeň odevzanosti, která Tě sílila v opuštěnosti getsemanské, v pokoření v soudní síni, v bolestech bičování, v mukách Kalvarie, v oběti kříže.

Přijď... ale vzpomeň pláče nad hrobem Lazarovým, pláče, který byl předzvěstí jeho vzkříšení. Vzpomeň slzí, které jsi prolil při pohledu na nevděčný Jerusaleme a které Tě neodvrátily od triumfálního vjezdu do jeho zdí.

Přijď! Viz u svých nohou, ve svém náručí, v oddanosti na svém Srdci nejnehodnější ze svých stvoření. Viz malomocného... viz slepého... viz mrtvého... Vztáhni svou ruku, ó Ježíši, promluv, učiň, abych pocítil vládu tvé mo-

**ci . . . učiň zázrak . . . a brzy zazní z mé
nicoty hlas, zpívající „*hosana*“ nejčist-
ší vděčnosti a nejněžnější lásky.**

ČÍM SE ODPLATÍM HOSPO- DINU?

Přijal jsem Ježíše . . . Měl bych býti spokojen . . . ale cítím se zahanben.

Mám Ježíše v srdci . . . Mám Jezulátko, které odpočívalo v kolébce. Mám hošíka, který pracoval v dílně. Mám apoštolu, který mluví k duším. Mám Divo-tvorce, který konal zázraky. Mám mučedníka, který dokonal oběť. Mám Be-ránka, který odpočíval v hrobě. Mám triumfátora, který vstal slavně z mrtvých. Mám krále, jenž panuje v nebi. Mám . . . co bych neměl, mám-li Ježíše?

Mám Ježíše? A kdo mi ho dal? Ježíš se mi dal sám . . . Králové země mohou mi dáti to, co mají, ale nikdy ne to, čím jsou. Výsada takové všestranné velkomyslnosti je vyhrazena jedině jemu: a on se neudrží, aby neprokázal dobrodiní mému ubohému srdci. Já, nula, mám všechno . . . Jaké zahanbení pro mne!

A co mu dám výměnou?

Chtěl bych mu dáti mnoho pohledů, v nichž se zrcadlí duše zcela čistá a nevinná; leč má duše je obklopena tolikou bídou.

Chtěl bych s ním rozmlouvati vroucí modlitbou serafů; leč... jsem tak roztržit!

Chtěl bych mu nabídnouti tolik ctností, silných, líbezných a božských; ale kde jsou mé ctnosti?

Chtěl bych mu darovati srdce krásné, veliké, ochotné, podobné jeho Srdci: ale mé srdce se příliš podobá trnité metle.

Chtěl bych mu dáti svatá předsevzetí: leč má dřívější nestálost mi odňala všechnu odvahu.

Chtěl bych odevzdati celou svou bytost jeho svaté vůli, leč mám se ještě příliš rád.

Chtěl bych jej ujistiti, že jsem šťasten, jsem-li u něho: ale nermoutím se téměř nikdy, musím-li ho opustiti.

Chtěl bych... chtěl bych tolik věcí;

leč . . . za chvíli bych nechtěl nic, protože . . . nejsem k ničemu.

* * *

Ó dobrý Ježíši! Nemám Ti co dáti: ale protože jsi mne učinil pánem nad Tebou, považuji se za pána všech věcí a nabízím Ti celý svět.

Nabízím Ti zemi se všemi divy. Ať opěvují tvou slávu majestátní hory, pustá poušť, hukot mořský i divoká bouře! Ať opěvují tvou krásu květiny polní, barvy duhy, čistota sněhu, azur nebes! Ať opěvují tvou dobrotu plody země, vzduch, který dýchám, světlo, které vidím, život, z něhož se těším! Ať opěvují tvou nekonečnost paprsky slunce, záře hvězd, mdlé světlo měsíce i hloubka oblohy. Ať opěvuje tvou moc 1700 milionů tvých dětí, žijících na zemi, ať ji opěvují generace 60 století, v prach proměněné, rozváté do čtyř úhlů světa. Ať Tě chválí bez konce hlasy v chýších i v palácích, na polích i v lesích, v městech

**i na pouštích, v dílnách i katedrálách,
na zemi i na nebi, v čase i ve věčnosti.**

*** * ***

**Ó můj Ježíši! Nemám nic, leč viz, co
Ti obětuji! Obětuji Ti ctnosti a zásluhy,
jež byly, jsou a budou divadlem světa,
od krve Abelovy do posledního vzdechu
onoho spravedlivého, který Tě bude po-
slední vzývati a poslední vysloví tvé
sladké jméno.**

**Obětuji Ti víru patriarchů, naději
proroků, horlivost apoštolů, krev mu-
čedníků, lásku vyznavačů, čistotu panen.**

**Obětuji Ti nevinnost dítek, vášně mlá-
dí, sílu dospělých, velebnost ctihodného
stáří. Obětuji Ti námahy kněží, modlit-
by tvých nevěst, slzy kajících, zneuzná-
vanou přísnost poustevníků, hluboké na-
zírání tvých klanitelů.**

**Toužím býti na rtech, které se modlí,
v srdcích, která Tě milují, v myslích,
které o Tobě rozjímají, v očích, jež na
Tebe patří, v rukou, jež Tě objímají, na**

čele těch, kteří se Ti klanějí, a v duši těch, kteří Tě požívají.

Chtěl bych do svých rukou sebrati všechny myšlenky, city, nadšení, přání, vzdechy, sliby, vytržení všech duší, které jsou tvé, chtěl bych je hoditi jako zrna kadidlová do kadidelnic andělů před svatostánkem, a tak Tě obestříti vůní lásky bez míry.

* * *

Ó ráji, otevři své zlaté brány! A vy, andělé, sestupte... sestupte a utvořte věnec kol mého srdce, naplněného Ježíšem! Pojd'te a zpívejte jeho slávu, jeho vítězství, jeho lásku; klanějte se mu za mne, děkujte za mne, usmiřujte ho za mne, proste za mne. Rozmlouvejte s ním řečí nebes, protože já umím jen řeč země; zvelebujte jej rajskými melodiemi, neboť mé písně jsou příliš plačtivé; obětujte mu žár nebes, neboť moje láska je mdlá.

Ó svatá Panno Maria, pospěš k svému eucharistickému Ježíši a konej svůj ma-

teřský úřad za mne. Řekni mu, aby mne učinil svatým, jako jsi Ty, aby mi dal tvou čistotu, tvou pokoru, tvou ochotu ke spolupůsobení s milostí, tvou odevzdanost do jeho vůle, tvého ducha oběti, tvé touhy po nebi. Usměj se naň za mne, pohlad' ho, polib za mne jeho probodené ruce, jeho otevřené Srdce, obejmi ho za mne a řekni mu, aby mi odpustil, aby mi požehnal a vzal mne potom s sebou do ráje.

Ó milá věčná lampo, mluv také s Ježíšem za mne. Tvůj slabý plamen vyprošuj odpuštění mé vlašné lásce. Tvé plápolavé světlo vyprošuj milosrdenství mé nepevné a nestálé ctnosti. Tvé mlčení vyprošuj soucit mému němému srdci. Praskot tvého plamene vypros mi trochu trpělivosti v mých souženích. Tvůj odlesk na dvířkách svatostánku pros, aby se celá má duše upjala na Ježíše. Tvé pomalé stravování vypros mi milosti, aby se celý můj život stravoval pro něho v zápalné oběti lásky.

Ó lampo . . . ó Maria . . . ó andělé . . .

**ó země . . . ó nebe, chvalte, dobrořečte,
děkujte Ježíši za mne.**

MILOSRDENSTVÍ

Pomyšlení, že jsem bídný, hříšný a že nejsem hoden býti v blízkosti Ježíšově, jest důvodem, že se často od něho vzdaluji a že se mé srdce plní nedůvěrou, místo abych se k němu blížil s tím větší důvěrou.

Když Ježíš ustanovil dlíti mezi lidmi v Eucharistii, neklamal sebe sama domněnkou, že bude žíti mezi pokolením svatých, ale věděl, že bude mu žíti uprostřed nešťastných a hříšníků.

Láska Ježíšova nemohla uplatniti v nebesích své nejlíbeznější vlastnosti, totiž milosrdenství, a proto je přichází konati na zemi. Moje velká bída stáhla jej dolů, zajala jej a dala mi ho cele v užívání: a jeho moc bude slaviti pravý triumf, podaří-li se mu polepšiti mne.

Milosrdenství nerozvinuje nikdy takové síly, jako když stojí tváří v tvář velkému neštěstí: čím větší bídu ve mně Ježíš vidí, tím lépe odpovídá jeho lásky-

plným úmyslům mé úplné vzdání se jeho milosrdenství.

* * *

Ježíši by zůstalo málo práce, kdyby nemohl uzdravovati duševně choré, posilovati slabé, podpírati nestálé, odpouštěti provinilým, pozvedati duše z kalu a vésti je k nebi, volati je z chaosu hříchu k novému životu milosti. Chce vypěstiti květy čistoty, kde nalézá žádostivost, květy pokory, kde nalézá pýchu, květy velkomyslnosti, kde nalézá lakotu.

Toto milosrdenství, původ celého díla vykoupení, nezastavilo se u dvířek svatostánku, ale vstoupilo dovnitř zároveň s Ježíšem, aby pronikalo celý jeho eucharistický život.

* * *

Mám se tedy vzdalovati od Ježíše, protože jsem pln bídy? Kdybych si vážil jediné jeho důstojnosti, urazil bych jeho milosrdenství.

Neskryl snad Ježíš právě proto svou

božskou velebnost pod závoj chleba, aby mne nepoděsil svým leskem? Nestal se pokrmem mého duchovního života, aby mne získal něžností svého milosrdenství? Proč mu tedy nedopřeji radosti, aby mne uzdravil z mých nemocí? Smím se domnívati, že ho zvelebuji, když může nedůvěra působí, že jeho dobrota zůstává neplodná?

* * *

Ježíš mne miluje; a právě proto, že mne miluje, chce na mne vylíti všecko své milosrdenství.

Nemiluje mých hříchů; nikoli: ale miluje mne právě proto, že jsem hříšník, aby mne učinil svatým. Tedy Ježíš mne miluje, protože jsem netrpělivý, miluje mne, protože jsem roztržitý, miluje mne, protože jsem marnivý, miluje mne, protože nemám ducha obětavosti, miluje mne, protože jsem nevěrný ve svých předsevzetích, miluje mne, protože jsem plný nedokonalostí. Kdyby Ježíš nebyl miloval hříšníků, byl by za ně

podstoupil smrt? A kdyby jich nemiloval ustavičně, obětoval by se za ně denně ve mši svaté?

Otcovská láska se projevuje nejvíce a nejhoroucněji, když dítko zápasí se smrtí; a když umírá, pláče krvavé slzy.

Což není Ježíš vpravdě mým otcem? A není jeho Srdce nejlepší ze všech srdcí? Neužije ve svém milosrdenství veškeré moci milosti, aby mne pozvedl ze hříchu?

Kde a kdy řekl slovo, jež by vzbudilo zdání, že není ochoten dáti všecku svou Krev, aby mne posvětil a spasil?

Jaká to myšlenka!: tento Ježíš, plný milosrdenství, není ode mne vzdálen ani v čase ani v prostoru, ale je tu, tu ve svatostánku, je mně tak blízko, že, vztáhnu-li ruku, takřka se ho dotýkám. Jaká to myšlenka: již dlouho čeká, až mé srdce, tak nedůvěřivé, se aspoň trochu pootevře, aby mohl do něho vejíti a panovati tam v lesku svého milosrdenství.

* * *

V říši milosti je soulad mezi propastmi: propast bídy přitahuje propast milosrdenství, a kde se obě setkají, tam povstává vrchol svatosti.

Tedy: Z hlubin volám k Tobě, Hospodine . . . A Ty, ó můj Ježíši, sestup se svým slovem, se svým světlem, se svou láskou do bezútěšné hlubiny mé duše. Protože Ti působí rozkoš opravovati zříceniny hříchů, přijď ke mně a nalezněš vhodné pole pro své milosrdenství. Odevzdávám se tvému slitování s pokornou důvěrou marnotratného syna. Mám hlad, můj šat je znečištěn a rozedrán, ztratil jsem prsten našeho zasnoubení, cítím se ponížěn sám před sebou . . . leč mezi těmito zříceninami zůstala mi ještě naděje. Doufám, že ze svaté Eucharistie sestoupí nová milost a přinese nový život do duše, do níž byl hřích vetkl prapor smrti; i když mne hřích zbavil cti tvého synovství, neudusil v Tobě lásky otcovské.

VRCHOL LÁSKY

Bolestné události životní mají pečeť Boží přísnosti, ale jsou výrazem Božího milosrdenství. Každá bouře, jež se rozpoutá nad mou hlavou, rozptýlí jen beznadějnost kolem a osvětlí mi lépe oltář.

Čas ničí a boří na sta božstev, ale dodává krásy a mohutnosti líbezné postavě Ježíšově. Když slzy zkropily cestu vyhnanství, je duše posílena a rozradována, neboť je blíže Eucharistie.

* * *

Zbývá mi nyní jen krátký čas vezdejšího života: můj hrob je snad již vykopán: ještě několik let, a mé tělo bude v něm bydleti. Nemám nic, než zbytek svého života: a tento zbytek chci darovati Ježíši. Je to málo, vím to; ale dostačí, abych jej potěšil a posvětil sebe sama.

Můj rozum ochabuje den ode dne a

zatemňuje se; nevzlétá více, ale vleče se. Paměť ztrácí poklady, shromážděné po všechna léta s takovou námahou. Vůle nemá energie k novým činům, má pouze více síly k resignaci. Zdraví ubývá nemocí. Nemám cti, moci, bohatství. Zbývá mi jen srdce, vždy mladé, vždy čilé, vždy horoucí, protože srdce nikdy nestárne. Nejsem už ničeho schopen, ale mohu ještě milovati . . . Jedinou úlohu mi zbývá dokončiti, úlohu velkou, úlohu vznešenou, hodnou svatých: milovati Ježíše!

* * *

Láska je dokonalý dar sebe sama. Na konci života odkázal mi Ježíš ve své závěti v návalu nekonečné lásky sebe sama a pak sestoupil do hrobu. Chci se mu odvděčiti, jak mohu: udělám také svou závěť a odkáži mu sebe sama.

Odkazuji svátostnému Ježíši toto ubohé tělo, aby je učinil poslušným služebníkem duše, posvětil je svou skutečnou

přítomností a vložil v ně símě slavného zmrtvýchvstání.

Odkazuji svátostnému Ježíši své srdce, aby v něm byl neobmezeným pánem, aby řídil každý jeho úder a nedovolil mu milovati, leč jeho samého a co se jemu líbí, a to měrou a způsobem, který se mu líbí.

Odkazuji svátostnému Ježíši svou duši, aby ji připoutal k svému svatostánku jako otrokyni lásky a dal jí tam nalézt život a práci, námahu a odpočinek, radost a štěstí!

Odkazuji Ježíši svůj rozum, aby jej uzpůsobil ke studiu a úvahám o eucharistických zázracích, aby jej osvětil pravdou své tajuplné lásky.

Odkazuji svátostnému Ježíši svou paměť, aby nikdy nezapomněla dobrodiní, nabytých z eucharistického obcování s ním, a připomínala si bezměrné milosrdenství, které ji povolalo od vlažnosti k lásce.

Odkazuji svátostnému Ježíši svou vůli, aby si nežádala a nemilovala nic jiného.

ho, než zvelebovati Eucharistii vší silou, s nadšením, s horlivostí a vytrvalostí až do smrti.

Odkazuji svátostnému Ježíši krátkou dobu života, která mi ještě zbývá, aby každá hodina byla posvěcena nějakým úkonem lásky k Eucharistii, až budu v posledním okamžiku okrášlen jeho milostí a posvěcen jeho odpuštěním.

Andělé svatostánku a celý dvůr nebeský buďtež svědky této mé poslední vůle. Pečetí buďte mé slzy a Ježíšova Krev.

* * *

Zbaviv se takto všeho svého majetku, kladu se k tvým nohám, ó Ježíši, abych od tohoto okamžiku věnoval sklonek svého života jedině tvé lásce.

Budu Tě milovati tedy, ó Ježíši, a to navždy: necht' mne kdykoli povoláš ke svatbě věčné, nalezněš mne pohotově s hořící lampou.

Budu Tě milovati ve skrytu a v mlčení své samoty, šťasten, že mohu jedině

před Tebou dokonati oběť, o níž nikdo neví.

Budu Tě milovati skrovnými svými silami, ale vši velkomyslností svého srdce, neboť vím, že jediná jiskra lásky je Ti milejší než basilika z chladného mramoru.

Budu Tě milovati ve zklamáních a hořkosti, které mne ještě stihnou na západě mého života, ale mé slzy nebudou s to, uhasiti plamen mého srdce.

Budu Tě milovati ve skrovných radostech, které snad vykvetou ve chladu mého stáří; a jestli někdy mé rty přelétne úsměv, přinesu jej před tvou monstranci.

Budu Tě milovati v posledním zápase a má smrtelná bledost, má ztrnulost, můj těžký dech, můj chrapot v poslední hodině — to vše ať jsou úkony lásky.

Budu Tě milovati umíraje, a ubohá lampa mé duše bude šťastna, že zhasne před Tebou, pokořeným ve Svátosti, aby zaplála věčným ohněm ve tvé slávě.

**Nad rovy hřbitova zazní jednoho dne
trouba andělů, a má duše sestoupí, aby
vrátila život hrstce popela, ještě teplého
od tvého ohně, ó můj sladký Ježíši!**

OBSAH

Předmluva	5
A já na to nemyslím	7
Ježíš je můj	13
Aspoň jediné slovo	19
Přijď, ó Ježíši!	25
Díky Tobě, Ježíši!	31
Svatá Hostie	37
Útulek Ježíšův	43
Na lůžku bolesti	48
Ubohý Ježíš	53
U Ježíše je dobře	59
Ke hrobu	64
Deo gr̄atias!	70
Božský žebrák	75
Ježíš mne miluje	80
Po hříchu	85
Po odpuštění	91
Skrytý život	97
Moje čítanka	103

Na blízku	109
V dálce	114
Pane, nejsem hoden	120
Čím se odplatím Hospodinu?	126
Milosrdenství	133
Vrchol lásky	138

**EUCCHARISTICKÉ
JISKRY**

Přeložily

**a vydaly sestry dominikánky
v Olomouci - Repčíně**

Vytiskly

**Lidové závody tiskařské
a nakladatelské, spol. s r. o.
v Olomouci**